บทนำ

ณชาอยากมีบ้านเป็นของตัวเอง บ้านที่สามารถเติมเต็มชีวิตของเธอได้อย่างแท้จริง มีความสุขอันเรียบง่าย รอต้อนรับเข้าสู่อ้อมกอดทุกเวลาในยามที่เธออ่อนล้า ทุกๆ วันบนโต๊ะอาหารมีจานชามหน้าตาธรรมดาสามัญใส่อาหารรสชาติบ้านๆ ไว้ให้เธอทาน...

แต่สิ่งที่ณชาต้องเรียกว่าบ้านในตอนนี้ คือคอนโดมิเนียมราคากว่าสิบล้านที่ครบครันไปด้วยอุปกรณ์เครื่องใช้ราคาแพงแต่ปราศจากซึ่งไออุ่นของชีวิต ความสมบูรณ์แบบที่เธอได้ครอบครองในตอนนี้ไม่ว่าจะเป็นมิตรภาพอันดีจากผู้คนรอบข้าง สังคม ชื่อเสียง เงินทอง และอนาคตที่มองเห็นความงดงามในวันข้างหน้าอย่างชัดเจน มันช่างเป็นความพร้อมสรรพที่ว่างเปล่าเหลือเกิน

หญิงสาวปลอบใจตัวเองเสมอมาว่า แม้เธอจะสูญเสียพ่อกับแม่ไป แต่สิ่งที่ได้กลับมาทดแทนความสูญเสียทั้งหมดนั้นล้วนนับว่ามีค่าและสามารถให้ความสุขกับเธอได้เช่นกัน ใครๆ ต่างก็พากันอิจฉาชีวิตของเธอทั้งนั้น บางครั้งที่เธอใช้เวลานั่งทบทวนถึงสิ่งต่างๆ ดังกล่าว เธอเองยังอดรู้สึกไม่ได้เลยว่า...ชีวิตเธอมันช่างเหมือนกับความฝันอันเหลือเชื่อ ทว่า

มันไม่ได้เป็นเพียงแค่ฝัน แต่มันเป็นชีวิตของเธอเองจริงๆ

หากท้ายที่สุดแล้ว ความคิดของเธอก็มักจะวนกลับไปตรงคำถามที่ว่า 'บ้าน' ที่เธอต้องการอย่างแท้จริงอยู่ที่ไหนกัน...

ณชาตกหลุมรัก 'เจส' ซึ่งเป็นเจ้าชายในฝันที่ห่างไกลเหลือเกินจากความเป็น 'บ้าน' อันแสนอบอุ่น เจสไม่มีอะไรเลยที่จะเป็นความสุขอันเรียบง่ายสำหรับเธอ เอาเข้าจริงหญิงสาวยังตอบไม่ได้ด้วยซ้ำว่าจริงๆ แล้วเธอรักเขาเพราะอะไร รู้แต่ว่าเธอไม่อาจตัดเขาออกไปจากความคิดได้ เจสวนเวียนอยู่ในหัวเธอตลอดเวลา

สำหรับณชา เจสเป็นทั้งความสุขปนเจ็บปวด เป็นความอ่อนไหวที่เร้าใจ เป็นรสชาติอ่อนหวานทว่าเข้มข้น เป็นความละมุนละไมที่แสนเย้ายวน และเป็นความนุ่มนวลที่อบอุ่นที่สุดสำหรับเธอ แต่ไม่ว่าเธอจะพยายามมากแค่ไหน...เขาก็เหมือนยังอยู่ไกลเกินเอื้อมอยู่นั่นเอง แล้วยิ่งเธอพยายามไขว่คว้ามากเท่าไหร่ ก็เหมือนเขายิ่งลอยออกไปไกลมากขึ้นเท่านั้น...

ในขณะที่ 'พสิน' เพื่อนรุ่นพี่จากบ้านนอกของเธอ ที่ถูกหลายคนตราหน้าว่าเป็น 'หมา' มองเครื่องบิน ซึ่งแน่นอนว่าณชาคือ 'เครื่องบิน' ลำนั้นของเขา...กลับคือคนที่พร้อมจะเป็น 'บ้าน' ให้เธอมากที่สุดในความรู้สึกของณชา แต่ติดปัญหาอยู่อย่างเดียวคือเธอไม่ได้รักเขาเลย แม้จะเคยพยายามแล้วก็ตาม...

"ถ้าจะให้ช่วยตัดสินระหว่างสองคนนี้ล่ะก็ ฉันขอเลือกนายพสินมาเป็นลูกเขยละกัน"

"แต่เขาจนมาก เงินเดือนไม่น่าจะพอจ่ายค่าเช่าคอนโดฯ หนูด้วยซ้ำ"

"นี่! เงินมันไม่ใช่คำตอบทุกอย่างของชีวิตนะยะ แล้วเธอเองก็มีสมบัติพัสถานตั้งเยอะตั้งแยะแล้วด้วย ดังนั้นสิ่งที่เธอต้องการจากผู้ชายคนที่เธอจะแต่งงานด้วยจึงไม่ใช่เงิน แต่เป็นสิ่งที่คนอย่างพสินมีให้เธอได้"

"แต่พี่พีทน่ะ...หล่อก็ไม่หล่อ ปากก็ม้าาา...หมา เป็นโปรแกรมเมอร์ที่ฝีมืองั้นๆ อนาคตจะรุ่งหรือร่วงก็ไม่รู้ แถมรถก็ไม่มีขับ เป็นเด็กแว้นอีกต่างหาก ใจคอคุณพริ้งจะให้หนูซ้อนท้ายมอเตอร์ไซค์หมอนั่นแล้วเป็นสก๊อยไปตลอดชีวิตเลยรึไงคะ"

"นี่! เขาเพิ่งอายุยี่สิบสี่นะยะ เพิ่งจะเริ่มทำงานมาได้ไม่เท่าไหร่ ให้เวลาเขาเก็บเงินสร้างฐานะหน่อยเซ่ ไปเอานิสัยด่วนตัดสินคนที่ภายนอกมาจากไหนฮึ!"

"ก็หนูรักเจส หนูเลยต้องนึกถึงแต่ข้อเสียคู่แข่งเจสเอาไว้ตลอดเวลา"

"แหมมม...ที่รักจ๊ะ เจสเขารู้ไหมเหอะ ว่าตัวเองเป็นคู่แข่งใครเรื่องอะไร ตอนนี้เขาก็ไปฟินกับมิสจงเทียนอยู่บาฮามาสโน่นแน่ะจ้าาา"

"โหยยย...เจ็บปวดดด ทำไมไม่อ่อนโยนเลย คุณพริ้งนี่ใจร้ายชะมัด!"

"ที่คอยตอกย้ำให้ฟังแบบนี้เป็นเพราะฉันรักเธอ ถึงได้อยากให้เลิกมโนซะที ไม่อยากเห็นเธอหลงละเมอเพ้อพกอยู่กับความฝันลมๆ แล้งๆ ที่ไม่มีวันเป็นไปได้ แล้วฉันก็มั่นใจมากว่าพสินเนี่ยเขาจิตใจดี จริงใจ เป็นเด็กดีไม่เจ้าชู้...สรุปว่าเขามีอะไรที่ตรงกันข้ามกับเจสแทบทุกอย่าง โดยเฉพาะเรื่องเงิน แต่ที่สำคัญคือพสินเป็นคนที่มีหลายสิ่งหลายอย่างที่จะช่วยให้เธอมีความสุขในแบบที่เธอต้องการได้ ส่วนเรื่องปากหมาฉันไม่นับเป็นข้อเสียนะเพราะถึงจะหมาแค่ไหน แต่หมอนั่นก็แพ้เธอกับฉันอยู่ดี จริงไหมจ๊ะที่รัก"

"แต่หนูรักเจส"

"..."

"เจสเองก็มีหลายๆ อย่างที่หนูต้องการนะคะ เขาอายุเยอะกว่าหนูหลายปี เป็นผู้ใหญ่ ใจดี มีลูกติดเป็นพรวน คิดแล้ว...หนูก็รู้สึกอบอุ่นอย่างบอกไม่ถูก..."

"..."

"หนูว่า...หนูรักเขามากจริงๆ หนูฝันถึงเขาตลอดเลยค่ะ เมื่อคืนก็เพิ่งฝัน

ฝันติดเรตด้วยอ่ะ เขินจัง"

"..."

"คุณพริ้งคะ...หนูรักเจสมากเลยล่ะ ทำไงดี..."

"โอ๊ยยย...ณชาาา ถ้าจะหน้ามืดหัวปักหัวปำขนาดนั้นล่ะก็ เชิญเธอฝันหวานต่อไปเถอะย่ะ ลำคานนน!"

บทที่ 1
นางเอกสายมโนโล่ฝังเพชร

"ช่วงนี้สาวหน้าหวานเจ้าของแฮชแท็ก #นางเอกสายมโนโล่ฝังเพชร อย่าง 'ณชาเดอะสเตจ' โดนมรสุมข่าวฉาวเล่นงานอย่างหนักหน่วงไม่เว้นแต่ละวัน ล่าสุดภาพโดนแอบถ่ายที่ถูกขุดมาปล่อยว่อนโลกไซเบอร์จนได้แฮชแท็ก #นางเอกสก๊อยสั้นเสมอหู ก็ทำพิษจนมีทีท่าว่าอาจโดนคู่ควงคนล่าสุดเท แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นทางต้นสังกัดยังไม่วอรี่ เดินหน้าอัดงานนางเอกขึ้มโนอย่างต่อเนื่อง!"

หลังจากศรีอาภาอ่านข่าวให้ฟังจบแล้ว เพชรพริ้งก็ออกอาการหัวร้อนจนแทบจะส่งเสียงกรีดร้องดังลั่นบ้าน เธอรับไม่ได้อย่างแรงที่คนซึ่งเป็นเหมือนลูกสาวสุดรักสุดสวาทขาดใจของตนโดนสื่อโจมตีอย่างหนัก เพราะ 'เจส โลแกน' นักธุรกิจหนุ่มชาวอเมริกันผู้มีภาพลักษณ์ของเพลย์บอยเต็มขั้นในแบบที่เธอแสนจะรังเกียจ เขามีลูกติดสามคน ทุกคนล้วนแล้วแต่เป็นลูกนอกสมรสและกำพร้าแม่ ดังนั้นเจสจึงไม่มีอะไรเลยที่ทำให้เพชรพริ้งเป็นปลื้ม เพราะเงินที่สามารถซื้อที่ดินบางประเทศได้ทั้งประเทศของเจสไม่ได้มีค่ามีความหมายอะไรเลยในสายตาของเธอ

"แต่ป่านนี้ยายเด็กบ้านี่ยังไม่รู้ตัวอีกว่าชีวิตกำลังจะพังเพราะผู้ชาย

คนเดียว ฉันกับยายโบว์รีอุตส่าห์ช่วยกันทำทุกวิถีทางเพื่อลบภาพเด็กเส้นเมียเก็บพี่ท็อปของนางให้ พยายามจะดันภาพลักษณ์นางเอกสายฮาอารมณ์ดีให้เกิดให้ปัง แต่จนแล้วจนรอดนางก็ยังไม่สำนึกอีก เอาแต่หาเรื่องทำลายตัวเองอยู่นั่น แต่ยังไงฉันก็จะไม่ยอมปล่อยให้ยายณชาไปยุ่งกับเจสอีกแล้ว ดูสิเนี่ย...ดู! วันๆ มีแต่ข่าวแรดกับผู้ชายไปทั่วบ้านทั่วเมือง ทั้งที่จริงก็ยังไม่เคยได้ใครเป็นผัวเลยสักคน แถมไอ้คนที่ตัวเองอยากได้เขาริกๆ จนตัวสั่นก็ดันไม่เคยได้เป็นข่าวดีๆ ด้วยเลย นอกจากมีแต่เรื่องฉาวโฉ่ให้โดนรุมจวกรุมแซะ หาว่าไปวิ่งไล่จับเขาแต่เขาไม่เอา ถ้านางไม่เลิกยุ่งกับเจสก็ไม่มีทางแก้ปัญหาพวกนี้ได้แน่ เราจะเถียงแทนก็ยังไม่เต็มปาก!"

"นี่ก็โดนคุณโบว์ถอดออกจากบทนางเอกไปสองเรื่องแล้วนะคะ ก็ยังจะหน้ามืดตาบอดไม่เลิกอีก เฮ้อออ..."

'โบว์' หรือ 'บุรัสกร' เป็นทายาทและผู้บริหารของ 'วีรากร' ที่ปัจจุบันนั่งแท่นคุมรายการโทรทัศน์ทั้งหมดของวีรากรอยู่ จึงถือว่าเป็นเจ้านายโดยตรงของณชา เพราะเธอเป็นนักแสดงในสังกัดของวีรากร

"ฉันจะทำยังไงกับยายนี่ดีนะ ช่วยกันคิดหน่อยเถอะ"

"ณชาดื้อจะตายไป เคยฟังเราซะที่ไหนล่ะคะ ตอนนี้ซีบ่นให้คุณท็อปฟังไม่ได้แล้วด้วย เขาเดินหนีท่าเดียว โกรธมากที่ณชาพูดไม่เคยรู้เรื่องเลยบอกจะตัดหางปล่อยวัดแล้ว ในเมื่อเตือนแทบตายไม่ฟังเขาก็จะไม่รับรู้อะไรอีก แล้วณชาน่ะ...ตอนเราเตือนต่อหน้าก็เหมือนนางจะยอมเอออรับฟังด้วยดีอยู่หรอกค่ะ แต่พอคล้อยหลังเราไปปุ๊บก็หาเรื่องเองตลอด"

เพชรพริ้งฟังแล้วถอนหายใจเป็นครั้งที่สิบของวัน แต่อย่างไรก็ตามเธอรู้จักณชาดี หล่อนอาจจะพยายามคิดเข้าข้างตัวเองในเรื่องเจสได้สารพัดรูปแบบ วันๆ เอาแต่มโนเพ้อฝันถึงเขาไม่เลิกรา แต่ลึกๆ หล่อนก็รู้แก่ใจดีว่าเจสไม่มีทางจะรับรัก และรู้ดีว่าเรื่องระหว่างหล่อนกับเขาไม่มีทางเป็นไปได้ ถึงบางครั้งเขาจะจงใจหว่านเสน่ห์หรือทำให้หล่อนหลงผิดจนไขว้เขว ทว่า

ณชาเองก็รู้ว่ามันเป็นแค่เกมของผู้ชายเจ้าชู้เผื่อเลือกทั่วไปเท่านั้น เขาอาจจะชอบหล่อนอยู่บ้างในฐานะที่หล่อนเป็นคนน่ารัก แต่ก็เห็นได้ชัดว่าเขาไม่เคยคิดจะจริงจังด้วย แล้วที่สำคัญถึงจะหลงรักเจสจนหน้ามืดตามัวแค่ไหน แต่ณชาไม่ใช่คนโง่ หล่อนย่อมรู้ว่าเจสหมายตาผู้หญิงคนอื่นที่เหมาะสมคู่ควรกับเขามากกว่าหล่อนในทุกด้านเอาไว้แล้ว เพียงแต่ว่าในเมื่อตอนนี้ยังตัดใจจากเขาไม่ได้ หล่อนจึงชอบหาเหตุผลมาคิดเข้าข้างตัวเองไปเรื่อยๆ แบบไม่หยุดหย่อน

"คุณท็อปเองก็คิดเหมือนกันกับคุณพริ้งนะคะ ว่าเท่าที่เห็นตอนนี้ก็มีแต่พสินที่เหมาะสมกับณชาที่สุด สรุปว่าทุกคนเอ็นดูพสินกันหมดยกเว้นตัวณชาเอง ที่พอเราพูดถึงพสินก็จะเอาแต่เบ้ปากรัวๆ"

"แต่ฉันเชื่อนะว่า คนเราน่ะต่อให้มโนเก่งแค่ไหน พอถึงจุดหนึ่งก็จะรู้เองว่าควรหยุด ฉันก็หวังแค่ว่าณชาจะรู้ตัวในเร็ววันและรีบหยุดก่อนชีวิตตัวเองจะพังไปมากกว่านี้ อีกไม่นานก็คงได้สติขึ้นมาว่าเสียเวลาทุ่มเทให้เจสมานานเกินไปแล้ว"

เพชรพริ้งเป็นห่วงณชาเสมือนหล่อนเป็นลูกสาวของตัวเองจริงๆ และหวังให้ณชาตาสว่างเสียวันนี้พรุ่งนี้เลย

"บางที...การรอคอยและคาดหวังในตัวใครสักคนที่มีคนจำนวนมากรักและต้องการเขา มันก็คงไม่ต่างจากเวลาที่เราไปกินข้าวร้านดังที่คนเยอะแน่นร้าน ซึ่งจะมีเมนูเด็ดอันหนึ่งที่ลูกค้าทุกรายหมายปอง แต่พอสั่งเมนูนั้นไปแล้วมันดันมาช้าจนเกินเหตุ แต่ระหว่างรอ...พอเราได้ลองเมนูอื่นไปเรื่อยๆ เรากลับรู้สึกว่ามันก็โอเคนี่นา แล้วเราก็กินจนอิ่มไปนานแล้วแต่เมนูที่อยากกินที่สุดในร้านก็ยังไม่มา เราก็เลยบอกเขาว่า...ช่วยห่อกลับบ้านให้ทีหรือถ้าเป็นไปได้ช่วยตัดออกไปจากรายการอาหารของเราเลยยิ่งดี เพราะพอรอนานเกินไปเราเลยอิ่มแล้ว ไม่อยากกินแล้ว..."

"งั้นเราก็คงได้แต่หวังว่าณชาจะเห็นเจสเป็นแค่เมนูฮิตที่ว่านั่นจริงๆ"

ทว่าในขณะที่คนรอบตัวกำลังพากันกังวลกับเรื่องของเธอแทบตาย นางเอกสาวเจ้าของแฮชแท็ก 'นางเอกสายมโนโล่ฝังเพชร' อย่าง 'ณชาเดอะสเตจ' กลับทำเหมือนไม่รู้ร้อนรู้หนาวใดๆ ต่อข่าวเสียหายที่ทำร้ายตัวเองอยู่ ยามเผชิญหน้ากับสื่อ เธอก็ยังสามารถลอยหน้าลอยตาตอบคำถามได้ราวกับมันเป็นแค่เรื่องตลกขำๆ ทั้งที่ลึกๆ แล้วนั้นก็แสนจะเจ็บปวดทรมานราวกับถูกแทงซ้ำแผลเดิมทุกครั้งที่มีคนตั้งคำถามเรื่องเจส แต่ถึงกระนั้นเธอกลับยังใจแข็งโดยไม่ยอมฟูมฟายหรือแสดงความรู้สึกที่แท้จริงออกมาให้ใครเห็น

"รู้ไหมณชา...เจมี่ชอบพี่พีทแหละ"

"อะไรนะ"

"เจมี่ชอบพี่พีท..."

ณชาขยับตัวพลางนิ่วหน้ามองเจมี่ที่ถือขวดน้ำเย็นเดินมานั่งที่โซฟาตัวเยื้องกับเธออย่างพิศวง เมื่ออยู่ๆ อีกฝ่ายก็เอ่ยปากบอกว่าชอบพสินเพื่อนรุ่นพี่จากบ้านนอกคนนั้นของเธอ

'เจมี่' เป็นลูกสาวคนโตของเจสที่เกิดจากภรรยานอกสมรสคนหนึ่งซึ่งเป็นคนไทย เจสเพิ่งเข้ามารับผิดชอบชีวิตเจมี่ในฐานะพ่อได้เมื่อไม่นานมานี้เอง หลังจากที่แม่ของเจมี่เสียชีวิตลง ตอนนี้เจมี่เป็นเพื่อนสนิทที่อายุน้อยกว่าณชาไม่ถึงสองปี ตอนแรกนั้นณชาพยายามเข้าหาเพื่อตีสนิทกับเจมี่ก็เพราะหล่อนเป็นลูกสาวของเจส แม้จริงๆ แล้วเจมี่จะไม่ได้ช่วยอะไรเธอนักเกี่ยวกับเรื่องเจส แต่ด้วยความที่เธอหลงรักเจสจนหน้ามืด...ดังนั้นแค่การทำคะแนนจากเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ล้วนแล้วแต่สำคัญต่อณชาทั้งสิ้น

วันนี้เจมี่แวะมาค้างกับเธอที่คอนโดมิเนียมเหมือนที่เคยทำอยู่เป็นประจำ มันทำให้เธอหายเหงาและไม่รู้สึกโดดเดี่ยว ตอนนี้หล่อนจึงถือเป็นเพื่อนที่เธอสนิทด้วยมากที่สุดคนหนึ่ง แม้ณชาจะเริ่มต้นความสัมพันธ์กับเจมี่ด้วยการหวังประโยชน์บางอย่างเกี่ยวกับเจสก็ตาม

"ชอบแบบไหน ชอบแบบอยากได้ไว้เอง หรือชอบ...แบบอยากให้เขาได้ลงเอยกับฉัน"

"ไม่รู้สิ บอกไม่ถูก รู้แต่ว่าพี่พีทน่ารัก"

"ถ้าเธอชอบเขาแบบคิดจะจริงจังด้วย...ฉันจะไม่ยุ่งเลยนะ แต่ถ้าอยากหลอกฟันเล่นๆ เหมือนผู้ชายคนอื่น...อย่าทำแบบนั้นเด็ดขาด สงสารเขา"

คิ้วเรียวงามของเจมี่ขมวดเข้าทันควัน "เธอไม่ชอบเขาซะหน่อย เป็นห่วงเขาด้วยเหรอ"

"เขาเป็นทั้งเพื่อนทั้งพี่ชายฉันนะ"

"หวงก้างมากกว่า"

"เปล่านะเจมี่ ไม่ใช่อย่างนั้น" ณชารีบปฏิเสธอย่างจริงจัง "ฉันกับเขาสนิทกันมาตั้งแต่เด็ก"

ณชารู้จักพสินมาตั้งแต่จำความได้ เธอรู้สึกดีด้วยเสมือนเขาเป็นเพื่อนและพี่ชายมาตลอด หลังจากกลับมาติดต่อกันอีกครั้งเกือบสองปีที่ผ่านมา พสินเคยสารภาพรักและขอคบเป็นแฟนกับเธอ แต่ณชาก็ปฏิเสธอย่างเด็ดขาด เพราะไม่ได้รู้สึกกับเขาแบบคู่รัก แต่ถึงจะถูกปฏิเสธอย่างชัดเจน พสินก็ยังคงปฏิบัติต่อเธอดังเดิม

แม้ว่ามองภายนอกแล้วณชากับพสินจะไม่เหมือนคนที่ติดต่อคบหากันอย่างสนิทสนมจริงจัง แต่สำหรับณชาแล้ว...พสินคือคนสำคัญ และมักเป็นคนแรกที่เธอคิดถึงเสมอไม่ว่าเกิดอะไรขึ้น เขาเป็นคนเดียวที่ถึงแม้จะขาดการติดต่อไปเป็นปีสองปี หรือไม่ได้เจอกันเลยนานแสนนานขนาดไหน แต่เมื่อได้กลับมาพบกันแล้ว บรรยากาศก็ยังคงเหมือนเดิมไม่เคยเปลี่ยนแปลง

"ถ้าลองมาคบกับเจมี่สักพัก เขาอาจจะลืมเธอไปเลยก็ได้ ไม่ดีหรอกเหรอ เขาจะได้ไม่มาหาเรื่องกวนใจให้เธอรำคาญอีก"

"ใครบอกว่าฉันรำคาญ ฉันไม่เคยรำคาญเขาเลยนะ ฉันแค่ไม่รักเขา

เพราะฉันรักเจสไปแล้วเท่านั้นเอง" ณชาพูดพลางถอนหายใจเบาๆ "เอาเป็นว่าถ้าเธอชอบเขาก็ตามใจละกัน แต่อย่าทำร้ายเขาเด็ดขาดเลยนะ พี่พีทเป็นคนดี"

"บอกว่าเขาเป็นคนดีแล้วทำไมเธอไม่ชอบเขาล่ะ"

"ก็ฉันรักแด๊ดดี้ของเธอไปแล้วนี่ ต้องให้ย้ำอีกกี่รอบกันเนี่ยฮึ!"

"ทั้งที่เจสไม่มีทางชายตาแลณชาน่ะเหรอ"

แม้ใครๆ จะชอบย้ำเรื่องนี้บ่อยจนเธอเริ่มชาชิน แต่ได้ฟังทีไรก็อดรู้แปล๊บวาบในอกไม่ได้ทุกที "นั่นก็รู้..."

"งั้นทำไมไม่ตัดใจ"

"ก็พยายามอยู่ แต่มันทำไม่ได้"

"ตอนนี้เขาอยู่กับมิสจงเทียนที่ปักกิ่งนะ รู้ยัง"

"รู้แล้ว"

"อาทิตย์ที่แล้วเขาก็ไปบรูไนกับเชอรีล ไวต์"

"รู้..."

"เดือนก่อนก็ไปล่องเรือกับ..."

"พอๆๆ ฉันรู้ทุกอย่างนั่นแหละ รู้ว่าตอนนี้คู่ควงเจสมีทั้งดารา นางแบบและนักธุรกิจสาวสวยระดับทายาทมหาเศรษฐี..."

"แต่ก็ยังโง่"

"มันก็เรื่องธรรมดา เวลามีความรักคนส่วนใหญ่ก็ฉลาดน้อยลงกันทั้งนั้น"

"ยกเว้นเจมี่จ้ะ"

"จ้าาา ไว้ตอนนั้นฉันจะรอดูความฉลาดของเธอนะที่รัก" ณชาเบ้ปากใส่เพื่อนที่เชิดหน้าพูดแบบนั้นได้อย่างมั่นอกมั่นใจ

"นี่ บอกตามตรงนะ ในฐานะที่ณชาเป็นเพื่อนรักของเจมี่ เจมี่ทำใจไม่ได้จริงๆ ถ้าณชาจะลงเอยกับเจส หรือถึงจะแค่มีอะไรกันเล่นๆ ชั่วคราว

ก็เถอะ...เจมี่รับไม่ได้ พอคิดแล้วมันแบบ...ขนลุกขนพองสยองขวัญพิกล ตัดใจเสียไม่ได้เหรอ"

"แต่เธอบอกเองว่าเรื่องนี้มันเป็นไปไม่ได้ แล้วจะมาคิดให้มันขนลุกขนพองไปล่วงหน้าทำไม"

"ไม่รู้สิ พอเห็นณชาเครซี่เจสขนาดนี้แล้วก็อดคิดไม่ได้ทุกที เจสน่ะ...ถือว่าเป็นคนดีอยู่หรอกนะ แต่ไม่ใช่ผู้ชายที่ดีสำหรับณชาหรือผู้หญิงคนไหนเลย แม่ของเจมี่รักเจสมาก ยอมหมดทุกอย่างเพื่อเขา ไม่เคยพูดถึงเขาในแง่ร้ายเลยด้วยซ้ำ แต่เขาไม่เคยเห็นความดีของแม่เลย ก็แค่ถูกใจที่แม่สวย เจมี่ไม่อยากให้ณชามีชะตากรรมเดียวกันกับแม่"

"ความรักมันบังคับกันได้ที่ไหนล่ะ"

"แต่อนาคตเธอกำลังจะพังเพราะเขาอยู่แล้วนะณชา ข่าวตอนนี้ทำให้ภาพลักษณ์เธอดูแย่มาก เหมือนเป็นผู้หญิงไร้ค่า คิดดูสิว่าแฟนคลับที่รักเธอและเห็นคุณค่าของเธอจะรู้สึกยังไงที่เห็นเธอทั้งโดนดูถูก โดนแซะ โดนเหยียดหยามอย่างหนักสารพัด เธอควรห่วงอนาคตตัวเองและรู้จักมีอีโก้ซะบ้างนะ"

แม้ว่าเจมี่จะไม่เคยแสดงท่าทีกีดกันความรักของเธอกับเจสอย่างจริงจัง ทว่าน้ำเสียงและแววตาของหล่อนตอนนี้บ่งบอกว่าเป็นห่วงเธออย่างแท้จริง ทว่าณชากลับไหวไหล่เบาๆ เสมือนไม่แยแสอะไรเลย ใช่ว่าเธอไม่ห่วงอนาคตตัวเอง แต่ตอนนี้เธอแค่ยังห้ามความรู้สึกที่มีต่อเจสไม่ได้

"เอาเป็นว่าเจมี่จะให้โอกาสณชาตัดสินใจเรื่องพี่พีทอีกสัก...สองเดือนละกัน ถ้าภายในระยะเวลานี้ณชายังไม่ยอมตัดใจจากเจส พี่พีทจะต้องตกเป็นของเจมี่แน่นอน"

"ทำไมต้องเอาพี่พีทมาเป็นตัวประกันด้วยเนี่ย เขาไม่เกี่ยวอะไรสักหน่อย" ณชาหน้ามุ่ย

เจมี่หัวเราะเสียงใสปิ๊ง "ก็เจมี่ชอบพี่พีท"

"แล้วสรุปว่าอยากได้เขาแบบจริงจังหรือแค่ชั่วคราว" หญิงสาวถามอย่างอดเป็นห่วงพสินไม่ได้ เพราะเธอรู้ดีที่สุดว่าเจมี่มีเสน่ห์แพรวพราวและเจ้าชู้ขนาดไหน ถ้าลองว่าหมายตาใครแล้วคนนั้นเป็นต้องเสร็จหล่อนทุกราย เจมี่คบหาผู้ชายมากหน้าหลายตา เปลี่ยนคู่ควงบ่อยแทบไม่ต่างจากเจสผู้เป็นพ่อ จึงเป็นเรื่องยากที่จะเชื่อว่าหล่อนคิดจริงจังกับพสิน

"ก็...ไม่รู้เหมือนกัน" เจมี่ตอบยิ้มๆ พลางไหวไหล่เบาๆ "มันก็ขึ้นอยู่กับว่า...พี่พีทจะมีความน่าค้นหาแค่ไหนด้วย"

ณชามองสีหน้าท่าทีอันเต็มไปด้วยแววท้าทายอย่างน่ารักน่าชังแกมน่าหมั่นไส้เหลือทนของเพื่อนสาวด้วยความหวั่นใจลึกๆ เพราะเชื่อแน่ว่าหากอีกฝ่ายตัดสินใจรุกแล้วล่ะก็ พสินไม่มีทางรอดพ้นเงื้อมมือหล่อนไปได้แน่

เนื่องจากช่วงนี้ค่อนข้างว่างกว่าที่ผ่านมา ณชาจึงเบื่อหน่ายถึงขั้นต้องโทรไปชวนพสินทานข้าวในวันหยุด เพราะเพื่อนคนอื่นไม่มีใครว่างเลย พอถึงเวลานัดเธอก็ออกจากคอนโดฯ ไปรับ 'มาร์กี้' กับ 'ลีโอ' ที่บ้านคุณยายของเด็กๆ ตามที่ได้นัดล่วงหน้าเอาไว้ตั้งแต่สองวันก่อน จากนั้นจึงพาเด็กชายวัยย่างสี่ขวบกับย่างห้าขวบ ไปรับพสินที่บ้านเช่า ซึ่งอีกฝ่ายพักอยู่กับเพื่อนอีกสองคน

มาร์กี้กับลีโอเป็นลูกชายของอดีตภรรยานอกสมรสคนหนึ่งของเจสซึ่งเสียชีวิตไปแล้ว ณชาค่อนข้างสนิทกับเด็กทั้งสองคน ยอมรับว่าเหตุผลที่ทำให้เธอพยายามตีสนิทกับเด็กๆ ในตอนแรกคือเป็นเพราะเจส แต่หลังจากใกล้ชิดสนิทสนมกันมาจนถึงตอนนี้ เธอก็รู้สึกผูกพันและรักใคร่เด็กทั้งคู่ด้วยความบริสุทธิ์ใจอย่างแท้จริง

เดี๋ยวนี้สองหนุ่มผู้เป็นเพื่อนของพสิน ไม่ได้มีความตื่นเต้นหรือกระตือรือร้นเหมือนตอนแรกๆ ที่ณชาแวะมาหาพสินที่บ้านอีกแล้ว เพราะณชาเคยมาหลายครั้งจนพวกเขาเริ่มชิน แต่กระนั้นก็ยังให้ความสำคัญกับเธอด้วยการ

ช่วยทำความสะอาดบ้านเตรียมต้อนรับเช่นเคย แม้ว่าพสินจะย้ำแล้วย้ำอีกว่าวันนี้ณชาแค่แวะมารับเขา เธอคงไม่ลงจากรถด้วยซ้ำ ทว่าพอเอาเข้าจริงเธอกลับพามาร์กี้กับลีโอลงจากรถมากดกริ่งแทนที่จะโทรเรียกพสินให้ออกมาขึ้นรถเลย

"ลีโอปวดฉี่ มาร์กี้ปวดอึ๊" ณชาบอกหลังจากยกมือไหว้ทักทายเจ้าของบ้านอย่างมีมารยาท

"อ้อ..." พสินทำเสียงรับรู้คำบอกเล่าไขความกระจ่างดังกล่าวจากณชาพร้อมกับรีบเปิดประตูรั้วทาวน์เฮ้าส์หลังเล็กให้ผู้มาเยือน

"ห้องน้ำสะอาดดีไหมคะ เด็กสองคนนี้ไม่ค่อยชินกับอะไรที่แบบ...โสโครกน่ะ ถ้าสกปรกนี่รับรองว่าเกร็งจนอึ๊ไม่ออกแน่" ณชาถามเพื่อความมั่นใจ

"โชคดีที่วันนี้สะอาด ปกติก็ไม่..." พสินบอกตามตรง

"พี่พีททานอะไรรึยัง ณชาฮิ้ววว...หิว"

"ซอรี่นะ บ้านพี่ไม่มีอะไรที่เธอน่าจะกลืนลงคอได้ให้เธอกินเลยตอนนี้ ดีสุดก็มีแค่ขนมถุงก๊อบแก๊บกับมาม่า เธอคงไม่กินของพวกนั้นหรอกมั้งใช่ไหม เพราะต้องรักษารูปร่าง แล้วพักนี้..." พสินพูดพลางหันมองคนข้างๆ "รู้สึกจะอ้วนขึ้นรึเปล่า"

"ทักผู้หญิงอ้วน...เสียมารยาทมาก!" ณชาถลึงตาใส่อย่างเหวี่ยงๆ ก่อนจะถอนใจ "แต่ก็จริงนั่นแหละ อ้วนขึ้นเยอะเลย นี่เพิ่งโดนคุณโบว์ด่ามาเมื่อวาน สงสัยว่าพักนี้จะโด๊ปด้วยชานมไข่มุกเยอะไปหน่อย"

"เผลอกินเยอะเพราะเครียดเรื่องที่โดนถอดจากละครรึเปล่า"

ความใส่ใจเหมือนไม่ได้ตั้งใจจากผู้ชายที่มีลักษณะเหมือนไม่สนใจอะไรในโลกมากนักของเขา ทำให้เธออดรู้สึกซาบซึ้งเบาๆ อยู่ในใจไม่ได้

"ก็ไม่เชิงหรอกค่ะ แค่เบื่อๆ"

"อื๋...ห้องน้ำไม่ฉะอาดเลยอ่ะ เลาไม่อยากฉี่ที่นี่ เลาจะอั้นฉี่ไว้!" ลีโอ

งอแงแล้วทำท่าฮึบอยู่หน้าห้องน้ำอย่างน่าเอ็นดู ไม่ยอมก้าวเข้าไปข้างในง่ายๆ

"อย่าอั้น ไปฉี่หลังบ้านไป" พสินบอก

"น่าเกลียด จะไปฉี่หลังบ้านได้ยังไง ฉี่ตรงนี้แหละ ห้ามอั้นฉี่ด้วย แต่ก็...ห้องน้ำซกมกจริงๆ นั่นแหละ ไหนบอกสะอาด" ณชาหันไปเอาเรื่องเจ้าของบ้าน

"นี่สะอาดสุดในรอบปีแล้วครับคุณนายยย...ขอโทษจริงๆ ที่สกิลการล้างห้องน้ำของพี่มีแค่นี้ ไม่มีตังค์จ้างแม่บ้านด้วย จน"

ณชาค้อนคนช่างประชดขวับหนึ่ง "กลั้นอกกลั้นใจฉี่ไปก่อนละกันนะลีโอ เข้าไปเลยเร็วๆ มาร์กี้รออี๊อยู่"

"มาร์กี้ว่า...มาร์กี้กลั้นอี๊ไว้ก่อนดีกว่า"

"นี่! กลั้นไม่ได้ ต้องอี๊ที่นี่ ไม่งั้นจะไปอี๊ที่ไหน เราต้องรีบไปซาฟารีเวิลด์แล้วนะ"

"แล้วถ้าเลาอั้นฉี่กับอี๊เอาไว้ พอเลาไปเจอท้ายยย...เก้อกับล้ายยย... อ้อน เลาจะโดนกินอ่ะป่าว"

"แน่นอน สิงโตกับเสือจะได้กลิ่นฉี่กลิ่นอี๊ของเรา แล้วก็จับเรากินเคี้ยวง่ำๆ อร่อยไปเลย ดังนั้นไปฉี่ไปอี๊ให้เรียบร้อยเร็วๆ เข้า!"

ณชาเผลอเหวี่ยงใส่เด็กๆ อย่างลืมตัว ซึ่งก็ทำให้สองหนุ่มน้อยยอมกลั้นใจเข้าห้องน้ำแต่โดยดี พอเห็นว่าเด็กๆ พูดจารู้เรื่องแล้วหญิงสาวจึงถอนหายใจเฮือกแล้วเดินไปนั่งที่โซฟาในโถงชั้นล่างของบ้าน

"อยากได้พ่อเขาจนตัวสั่นแต่ดันไม่อ่อนโยนกับลูกเขาเลยเนี่ยนะ มันจะดีเหรอณชา แทนที่จะหาทางโกยคะแนนผ่านลูกๆ เขา"

คำเตือนของพสินทำให้ณชาหน้าหงิก "สู่รู้!"

"พูดว่าเสือกเลยก็ได้ ไม่ต้องเกรงใจพี่หรอก คนกันเอง"

"ค่ะ พี่เสือกมากเลย เสือกค่ดๆ!"

พสินหัวเราะ "นี่ไปหงุดหงิดอะไรที่ไหนมารึเปล่า ทำไมขึ้นง่ายนักล่ะวันนี้"

"ก็ตอนนี้เจสไปเดตกับนางแบบที่ภูเก็ต!" ณชาวีนเบาๆ "คนโกหกไหนบอกว่าชอบแต่สาวเอเชีย แล้วทำไมอยู่ๆ ถึงไปควงท็อปโมเดลตะวันตกจ๋าแบบนั้นได้หน้าตาเฉย"

"เชอรีล ไวต์ใช่ไหม...พี่เห็นข่าวแล้วล่ะ แต่มันก็ไม่แปลกนะที่เจสจะยอมแหกสเป็กตัวเองบ้าง ก็เขาสวยตะลึงจนน่าขนลุกเลยนี่นา ยังกับตุ๊กตาบาร์บี้แน่ะ ถ้าให้ณชา เดอะสเตจไปยืนข้างเชอรีลล่ะก็ มีหวังณชาเดอะสเตจคงดูก๊องแก๊งกะโหลกกะลาไปเลย ว่าไหม"

"..."

"พี่ไม่ได้ว่าณชาไม่สวยนะ แต่พอเทียบกับเชอรีล ไวต์แล้วมันต่างกันคนละระดับจริงๆ อย่างเจสก็ต้องคู่ควรกับผู้หญิงระดับนั้นขึ้นไป...มันถึงจะพอเหมาะพอดีกัน"

"พี่พีท!"

"พี่พูดความจริงนะ"

"ก็ไม่ได้จะเถียงว่าไม่จริง แต่ถ้าจะดูถูกกันแรงขนาดนี้ล่ะก็...เลิกคบกันไปเลยเถอะ!"

พสินออกอาการยิ้มขำและมองเธออย่างเอ็นดูเหมือนไม่รู้ร้อนรู้หนาวที่ทำเธอโกรธ

"ขอโทษนะที่พี่ใจร้าย แต่ทั้งหมดก็เพราะเป็นห่วง พี่ไม่รู้จะหาวิธีไหนมาช่วยดึงเธอให้ตาสว่างได้แล้วนี่นา เห็นเธอมโนจนเป็นข่าวฉาวเสียขนาดนั้น...พี่เป็นผู้ชายยังรู้สึกอายแทน แล้วพี่ก็คิดว่าพอจะเข้าใจเจสด้วย คนที่ไม่ใช่...ยังไงก็คือไม่ใช่ นี่ต้องถือว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษมากเลยนะ ที่เธอให้ท่าเสียขนาดนี้แต่เขาก็ไม่เอา ถ้าเป็นผู้ชายสั่วๆ บางคนอาจจะฟันเล่นทีสองทีแล้วทิ้ง..."

"ฮึ่ยยย! พี่พีท! เกินไปแล้ว! พูดจาแต่ละคำไม่ถนอมน้ำใจกันเลยสักนิด!" ณชาขึ้นเสียงใส่ด้วยความโมโห "นี่โดนคุณพริ้งเสี้ยมมารึไงฮึ ได้ยินว่าวันก่อนไปกินข้าวกันมานี่ เพราะคุณแซนส่งไปช่วยงานคุณนริศ...ใช่ไหม!"

พสินทำงานอยู่ที่ 'แมกเนทีฟ' บริษัทของ 'แซน' หรือ 'แสนสรัล' สามีของบุรัสกร ซึ่งให้บริการด้านการวางแผนกลยุทธ์และพัฒนาสื่อทางดิจิตอล รวมถึงเป็นที่ปรึกษาด้านการตลาดออนไลน์ครบวงจรด้วย

"บอกแล้วว่าพูดเพราะเป็นห่วง ไม่ได้เกี่ยวกับคุณพริ้งหรือใครเลย"

"ทั้งที่รู้ว่าพูดไปก็ไม่มีประโยชน์น่ะเหรอ"

"ใช่ รู้ดีว่าไม่มีประโยชน์ แต่ก็จะพูด อย่างน้อยก็ถือว่าได้แซะเธอเพื่อระบายอารมณ์บ้าง เพราะเห็นเธอแล้วหงุดหงิด แทนที่จะรักคนที่เขารักตัวเอง..."

ณชาชะงักเพียงเล็กน้อย แต่ก็รีบทำหน้าเชิดใส่เขาอย่างบึ้งตึง พร้อมกับถลึงตามองโดยไม่พูดอะไรอีก ถึงพสินจะแสดงออกว่ามีใจให้อย่างเปิดเผยและเคยบอกความรู้สึกดังกล่าวให้เธอรู้อย่างชัดเจนแล้ว ทว่าเขาก็ไม่ได้เซ้าซี้หรือเอ่ยปากย้ำถึงเรื่องนี้บ่อยนัก อาจจะกลัวเธอลำบากใจ หรืออาจเพราะผู้ชายไม่ใช่คนที่ชอบทำตัวน่ารำคาญก็ได้ ชายหนุ่มจึงวางตัวได้ปกติจนบางทีณชาเองก็ยังลืมไปเลยว่าจริงๆ แล้วเขารู้สึกอย่างไรกับเธอ ซึ่งมันทำให้เธอรู้สึกสบายใจที่จะเจอเขา เพราะจริงๆ แล้วก็ยังอยากเป็นเพื่อนกับเขาอยู่...

บทที่ 2
ความเยอะในระดับพอดีสำหรับซุป'ตาร์

หลังจากพาเด็กๆ ไปเที่ยวชมสวนสัตว์เปิดกันเสร็จเรียบร้อย ณชาก็เลือกพาทุกคนไปทานข้าวกลางวันที่ร้านโปรดของเธอต่อ

"อย่าบอกว่าเลือกมาร้านนี้ก็เพื่อจะตามรอยเจสกับเชอรีล วันก่อนเห็นในข่าวเขาควงกันมากินที่นี่" พสินเอ่ยขึ้นขณะที่มาร์กี้กับลีโอพากันเริ่มรับประทานอาหารด้วยความหิวโหยอย่างเอร็ดอร่อย

"พี่คะ อย่ามโน!" ณชาขึ้นเสียงอย่างเอาเรื่อง "ไม่เกี่ยวเลย นี่มันร้านโปรดที่ณชามาประจำได้สองสามปีแล้ว!"

"อ้าว...เหรอ" พสินแกล้งทำทีเหมือนไม่เชื่อเพื่อจงใจกวนอารมณ์เธอ "ขอโทษนะที่พี่เข้าใจผิด"

"แล้วจะพูดขึ้นมาให้คนอื่นเขาหงุดหงิดทำไมก็ไม่รู้ อุตส่าห์ไม่นึกถึงแล้วแท้ๆ รู้ไหมคะว่าณชานี่แหละที่เป็นคนพาเจสมาแนะนำให้รู้จักกับร้านนี้แล้วเขาก็ชอบมาก ไม่นึกเลยว่าสุดท้ายแล้วเขาจะหยามหน้ากันด้วยการพาผู้หญิงคนอื่นมาทานข้าวที่นี่จนเป็นข่าวไปทั่ว!"

"พูดแบบนั้นก็ไม่ถูกนะณชา เจสไม่ได้คิดอะไรกับณชา ซึ่งเขาก็แสดงออกชัดเจนอยู่แล้วตั้งแต่ต้น ที่บางครั้งเขาไม่ได้พูดตรงๆ ก็เพื่อถนอม

น้ำใจในฐานะที่ณชาเป็นเพื่อนสนิทของลูกสาวเขา แล้วยังมีส่วนช่วยให้ลูกๆ เขาเข้ากันได้ดีขึ้นด้วย"

ณชาเบ้ปาก แล้วหวนนึกถึงความพยายามทุ่มเทของตัวเองที่ผ่านมาในความเจ้ากี้เจ้าการให้เจมี่กับมาร์กี้และลีโอ ลูกๆ ของเจสที่เป็นลูกคนละแม่สามารถเข้ากันได้ อีกทั้งยังยอมรับในตัวกันและกันได้เป็นอย่างดี รวมถึงพวกเขายังยอมเปิดใจและยอมรับในตัวพ่ออย่างเจสได้มากขึ้นด้วย

"แล้วที่เขาดีกับณชา อาจเพราะเห็นว่าณชาเป็นเพื่อนที่ดีของลูกเขาซึ่งก็คงเป็นเหมือนลูกสาวคนหนึ่งของเขาด้วย ดังนั้น มันก็ไม่ผิดที่เขาจะพาแฟนมากินข้าวร้านที่ลูกสาวช่วยแนะนำ..."

ณชามองพสินเหมือนอยากจะกรีดร้องออกมา โกรธที่เขาเข้าข้างเจสเต็มปากเต็มคำอย่างไม่เห็นแก่เธอ อีกทั้งยังมาตอกย้ำให้เธอช้ำใจอีกต่างหาก แต่หญิงสาวพยายามข่มใจและสงบเสงี่ยมเอาไว้ เพราะรู้ตัวดีว่าแค่มานั่งอยู่ตรงนี้เธอก็เป็นเป้าสายตาให้คนที่อยู่โดยรอบสะกิดกันมองและเม้าท์กันมากพออยู่แล้ว ถึงแม้ภาพลักษณ์เธอตอนนี้จะดูเละเทะในสายตาชาวบ้านอยู่บ้างบางส่วน และเธอเองก็ทำทีเป็นแสดงออกเสมือนไม่แคร์อะไร แต่ลึกๆ แล้วก็ไม่ได้อยากให้มันดูย่ำแย่ลงไปมากกว่านี้

"พี่ว่านะ ณชาตื้อไปก็เสียแรงเปล่า ยิ่งออกตัวแรงแล้วมโนเป็นตุเป็นตะแบบนี้ผู้ชายเขายิ่งกลัวแล้วถอย แล้วอย่างเจสน่ะไม่มีทางใจอ่อนแน่ เพราะเขาไม่เคยมีประวัติพัวพันกับผู้หญิงที่เด็กกว่าขนาดนี้เลยไม่ใช่เหรอ สเป็กเขาแต่ละคนรูปร่างหน้าตาบุคลิกต้องระดับท็อปโมเดลทั้งนั้น แม้แต่คุณแม่ของเจ้าสองเสือนี่..." พสินบุ้ยปากพยักพเยิดไปทางเด็กๆ ที่ทานข้าวอยู่ "ก็เป็นผู้หญิงหุ่นนางแบบโซนยุโรปผิวเข้มหน้าตาคม...ความสวยยูนีคระดับอินเตอร์ เขาคงเห็นณชาเป็นลูกสาวตัวกระเปี๊ยกมากกว่า นี่ถ้าไม่รักไม่ห่วงพี่คงไม่เตือนเธอตรงๆ แบบนี้หรอก"

"พี่พีทไม่รู้อะไรอย่ามาพูดเลยดีกว่า ถ้าเจสไม่มีใจให้สักนิด...เขา

คงไม่มองณชาอย่างอ่อนโยนเสมอ ไม่รับโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงละมุนละไมแบบนั้น แล้วก็คงไม่ใจดีให้ของขวัญวันเกิดเป็นสิ่งที่ณชากำลังอยากได้อยู่พอดีหรอก เขาใส่ใจณชามากเลยรู้ไว้ด้วย"

"ก็บอกแล้วว่าเขาคงเอ็นดูณชาเหมือนลูกสาวคนหนึ่ง"

"พอๆๆ เลิกพูดเถอะค่ะ ขี้เกียจเถียงแล้ว"

"งั้นก็เลิกมโนด้วยสิ หรือไม่ก็เพลาๆ ลงหน่อย ตัวเองเป็นผู้หญิงแท้ๆ หัดรักษาภาพลักษณ์หน่อย"

"แล้วใครเป็นคนกำหนดมิทราบคะ ว่าผู้หญิงไม่มีสิทธิ์รุกหรือตื๊อผู้ชายก่อน"

"ก็ไม่มีใครกำหนดหรอก พี่แค่เตือนเพราะเป็นห่วง"

"พี่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกค่ะ น้องดูแลตัวเองได้!" ณชากระแทกเสียงตอบกลับอย่างประชดประชัน "ถ้าไม่มั่นใจว่าเจสมีใจให้นิดๆ ณชาก็คงไม่เสียเวลาฝันหวานขนาดนี้ แต่นี่มั่นใจมากจริงๆ เพราะพอจะอ่านสายตาลึกซึ้งของเจสออก ว่าลึกๆ แล้วเขามีใจให้แน่นอน ดวงตาเป็นหน้าต่างของหัวใจนะคะ สายตาเขาโกหกณชาไม่ได้หรอกค่ะ!"

พสินฟังแล้วได้แต่มองคนขี้มโนแถมยังมั่นใจเกินร้อยด้วยอาการกลอกตาอย่างเหนื่อยหน่าย "ยิ่งเห็นแบบนี้พี่ยิ่งต้องช่วยดึงสติ"

"แต่คำพูดแต่ละคำของพี่พีทไม่เรียกดึงนะคะ เรียกกระทืบสติเลยต่างหาก ไหนบอกว่าชอบเราไง แล้วทำไมใจร้ายกับเราขนาดนี้!"

"ก็บอกแล้วว่าทำไปเพราะเป็นห่วง เจสไม่มีทางมองณชาหรอก ลืมตาดูความจริงซะทีเถอะ"

"ใช่แล้วล่ะ แด๊ดดี้ของเลาไม่ชอบเธอหรอก แด๊ดดี้มีแฟนฉวยมาก ไม่อยากเป็นแฟนเธอชะหน่อย"

"เธอไม่รู้อะไรก็อย่าพูดมากอีกคนเลยลีโอ จริงๆ แล้วแด๊ดดี้เธอน่ะชอบพี่ที่สุด รู้ไว้ด้วย!"

"ณชา...อ่อนโยนกับเด็กหน่อย" พสินปราม แต่ไม่ทันขาดคำก็โดนคนไม่อ่อนโยนหันมาค้อนแรงจนตาคว่ำ

"ไม่จริง...แด๊ดดี้ของเลาไม่ได้ชอบเธอ เธอไม่เห็นฉวยเลย"

"ฉันไม่สวยตรงไหนยะ!"

"อือออ...เธอฉวยนิดนึงก็ด้ะ แต่มามี้ของเลาฉวยกว่าาา แฟนแด๊ดดี้ก็ฉวยกว่าเยอะมากกก"

"แต่ฉันน่ารักกว่าตั้งเยอะเลยนะ!"

"มามี้กับแฟนแด๊ดดี้น่ารักกว่าต่างหาก ใช่มะซับบบ...แด๊ดดี้ แด๊ดดี้ไม่ได้ชอบพี่ชาชาซะหน่อยเนอะ!"

ทุกคนหันมองตามสายตาและการพยักพเยิดของลีโอทันที ทำให้พบว่าเจสกำลังเดินตรงมาทางนี้พร้อมกับเชอรีล...นางแบบสาวสูงยาวเข่าดีที่มีผมสีทองตาสีฟ้าเปล่งประกายสดใส...ทั้งคู่ดูเหมาะสมกันทุกกระเบียดนิ้วราวกับหลุดออกมาจากนิตยสารแฟชั่นระดับโลก

"มาทานข้าวกันเหรอ" เจสทักหลังจากรับไหว้จากทุกคน เขาเป็นผู้ชายที่ไหว้สวยและดูนุ่มนวลกว่าฝรั่งทั่วไป พอเห็นณชามองเขาอย่างตกตะลึงจึงส่งยิ้มให้เธออย่างอ่อนโยนตามปกติ เธออาจตกใจที่คิดว่าตอนนี้เขาอยู่ภูเก็ตแต่อยู่ๆ กลับมาโผล่ตรงนี้ได้ "ผมเพิ่งกลับจากภูเก็ต หิวมาก...พอออกจากสนามบินเลยมาแวะทานข้าวที่นี่ก่อน"

ณชาพยายามยิ้มตอบและพยักหน้ารับฟังเหมือนรู้ว่าเขาบอกออกมาแบบนั้นเพื่อไขข้อสงสัยของเธอโดยเฉพาะ

"แด๊ดดี้ซับบบ เลาไปดูจีราฟมาด้วยล่ะ แต่พี่ชาชาใจร้ายมากเลยไม่ยอมให้เลาลงไปเล่นกับจีราฟ!" เด็กชายรีบฟ้องผู้เป็นพ่อด้วยสีหน้าดื้อดึงลีโอชอบเรียกณชาว่า 'ชาชา'

"ณชาไม่ได้ใจร้าย แต่สวนสัตว์ไม่ให้เราลงจากรถ นายอ่านหนังสือไม่ออกล่ะสิลีโอ ถึงไม่รู้ว่าเขาเขียนป้ายติดไว้ว่าห้ามลงจากรถ ไม่รู้เรื่องเลย!"

มาร์กี้เถียงแทนณชาที่โดนกล่าวหา

"แต่เลาอยากเล่นกับจีราฟ!"

"แต่นายจะโทษว่าณชาใจร้ายไม่ได้ เพราะเขาห้ามลงจากรถ"

ณชามองมาร์กี้ด้วยสายตาอ่อนโยนอย่างซาบซึ้งใจยิ่งนัก นานๆ ทีจะรู้สึกว่าตัวเองมีพรรคพวกคอยเข้าข้างแบบนี้สักครั้ง จนอยากจะวิ่งแจ้นไปซื้อของเล่นที่แพงที่สุดในห้างให้มาร์กี้คนดีที่หนึ่งสิบชิ้นไปเลย!

"แล้วจะไปไหนกันต่อรึเปล่า ทานข้าวเสร็จอยากไปเที่ยวกับแด๊ดดี้ต่อไหม" เจสเสนอขึ้น

"ไปๆๆ!" เด็กๆ พากันตอบรับอย่างกระตือรือร้นพร้อมกับกระโดดลงจากเก้าอี้

"ลูกทานข้าวกันให้เสร็จก่อน เดี๋ยวแด๊ดดี้ทานเสร็จจะมารับไปด้วยกัน"

พอคล้อยหลังเจสกับเชอรีลที่ขอแยกตัวไปด้านในของร้าน พสินก็ได้ทีซ้ำเติมณชาอีกระลอก

"เป็นไงล่ะ เห็นเขาควงกันมาสวีตตำตาแล้วเมินเหมือนเราเป็นแค่อากาศแบบนี้...รู้สึกยังไงบ้างณชา"

"ไม่เห็นรู้สึกอะไรเลย!" ณชาเชิดหน้าอย่างดื้อดึง

"คนปากแข็ง"

"แล้วพี่พีทจะมาย้ำเพื่ออะไรเนี่ย ก็รู้อยู่ว่าณชาเจ็บ!"

พสินฟังแล้วเผลอยิ้มอย่างเอ็นดูคนเจ็บ "เจ็บทีเดียวแล้วจบก็ยังดีกว่าปล่อยยืดเยื้อจนเจ็บไม่จบไม่สิ้นนะณชา"

"รู้แล้วววว...แต่ตอนนี้มันยังจบไม่ลงนี่นา จะให้ณชาทำไงเล่า ต่อให้พี่พีทพูดจาทำร้ายจนณชาชักตายไปตรงนี้ ณชาก็ยังตัดใจไม่ได้อยู่ดี..."

"พี่ขอโทษ...อย่าทำหน้าเหมือนจะร้องไห้แบบนี้สิ"

"แต่ว่าเขาไม่แคร์เลยจริงๆ ด้วยเนอะ เสียใจชะมัด..."

"นี่เพิ่งรู้เหรอ พี่ก็เห็นว่าเขาไม่เคยแคร์แบบนี้มาตั้งนานแล้ว ที่ผ่านมา

เขาดีด้วยก็เพราะเหตุผลอื่น ไม่ใช่เพราะเขามีใจอย่างที่เธอมโนเลย แต่มันไม่ใช่ความผิดของเขานะ อย่าไปโทษเขา เจสเจ้าชู้ แต่ค่อนข้างเป็นสุภาพบุรุษ"

"..."

"คนบางคนน่ะ ถึงเขาจะรู้ตัวว่าเราแอบรักหรือรู้สึกยังไงด้วย แล้วเขาไม่เคยปฏิเสธหรือห้ามปรามเราตรงๆ หรือทำอะไรให้เห็นว่าเขารู้ตัวทุกอย่าง ก็อาจเป็นเพราะเขาอยากถนอมน้ำใจเรา เพราะถือว่าเราเป็นคนสำคัญคนหนึ่งที่เขาไม่อยากสูญเสีย ถึงเขาจะไม่ได้รักเลยก็เถอะ อย่างณชา...เจสคงสำนึกบุญคุณไม่น้อยเกี่ยวกับเรื่องลูกๆ เขา แล้วก็คงเอ็นดูเหมือนณชาเป็นลูกสาวคนหนึ่งด้วย ครั้นจะตัดรอนตรงๆ ก็ใช่ที่ เพราะณชาเป็นเพื่อนสนิทของเจมี่"

การตอกย้ำทุกประเด็นอย่างชัดเจนของพสินทำให้ณชาพูดไม่ออก นาทีนี้อาการมั่นหน้าอย่างดื้อดึงไม่มีให้เห็นเลย...

"เดี๋ยวพอมาร์กี้ลีโอไปกับพ่อ พี่จะพาไปเที่ยวต่อนะ อยากไปไหนเป็นพิเศษไหม"

"พูดเหมือนพี่พีทมีรถพาไปงั้นแหละ"

"ถึงมีแต่ตัวพี่ก็พาไปได้"

ณชามองค้อนใบหน้าประดับยิ้มหวานๆ เอาอกเอาใจของอีกฝ่ายอย่างหมั่นไส้เต็มแก่ "แล้วชวนไปเที่ยวนี่มีเงินเลี้ยงณชาไหมถามหน่อย"

"จะเอาที่ไหนมามีล่ะครับบบ...พี่เพิ่งกลับจากไปปีนเขาที่ปากีสถาน ขอกู้ณชาก่อนละกัน นะ..."

"เกลียดดด!"

สุดท้ายแล้วก็กลายเป็นว่าทริปนี้ณชาต้องเป็นคนขับรถไปถึงพัทยา และรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทุกบาททุกสตางค์เองหมด โดยที่พสินหาได้มี

อีโก้มากพอที่จะสำนึกผิดหรือละอายใจในเรื่องนี้ไม่ แต่ณชาเองก็ไม่ได้คาดหวังว่าเขาจะช่วยจ่ายแม้แต่บาทเดียวมาตั้งแต่แรก จึงไม่ได้รู้สึกอะไรใดๆ ทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม เธอไม่ยอมนอนโรงแรมถูกๆ ตามที่พสินเสนอ ทั้งยังไม่ยอมกินข้าวข้างทางตามที่เขาพยายามจะช่วยประหยัด

"แบบนี้จะมาว่าพี่ก็ไม่ถูกนะ ในเมื่อเธอเลือกที่พักที่กินในระดับที่พี่ไม่มีปัญญาจ่ายเองนี่นา"

พสินออกตัวระหว่างพากันมานั่งจิบกาแฟในร้านเบเกอรี่แห่งหนึ่งในช่วงสายของวันต่อมา เขากับณชาเพิ่งเช็กเอาต์ออกจากโรงแรม แล้วจึงมาแวะหาอะไรทานที่ร้านนี้ก่อนเดินทางกลับกรุงเทพฯ

เมื่อวานเขากับณชามาถึงพัทยาในช่วงเย็น แล้วก็เลือกพักในโรงแรมห้าดาวแห่งหนึ่ง เมื่อคืนเขานั่งดื่มที่บาร์ชั้นดาดฟ้าของโรงแรมเป็นเพื่อนณชาจนถึงตีสอง ฟังเธอเวิ่นเว้อเพ้อรำพันถึงเจสตลอดหลายชั่วโมง เธอเมาเล็กน้อยแบบยังพอจะมีสติอยู่ แต่ก็เห็นได้ชัดว่าเธอไว้ใจเขามากจึงมิได้ระวังตัวมากนัก ซึ่งพสินก็ไม่เคยมีความคิดอยากจะเอาเปรียบเธอแม้แต่นิดเดียว ถึงจะมีใจให้ณชาแต่ความรู้สึกของเขาบริสุทธิ์และอ่อนโยนเกินกว่าจะคิดเรื่องต่ำๆ กับเธอได้ แม้ว่าคำพูดคำจาของเขาแต่ละครั้งจะไม่ค่อยถนอมน้ำใจเธอสักเท่าไหร่นักก็ตาม...

"ถ้าเธอยอมนอนโรงแรมที่พี่เสนอ กินอาหารร้านที่พี่โอเค...พี่ก็คงเป็นคนเลี้ยงไปแล้วล่ะ"

"หุบปากไปเลยค่าาา"

"แต่จริงๆ แค่พี่มาเป็นเพื่อนตอนที่เรากำลังรู้สึกแย่มันก็น่าจะถือว่าดีสุดๆ แล้วนะ อะไรจะสำคัญไปกว่าการมีเพื่อนอยู่ข้างๆ ตอนกำลังจิตตก"

"ค่ะพี่ ขอบพระคุณมากค่ะ ช่างเป็นบุญของน้องจริงจริ๊งงง!" ณชาตอบกลับอย่างประชดประชัน "นี่ถ้าไม่ได้พี่พีทป่านนี้คงเสียใจโดดทะเล

ตายไปแล้วล่ะมั้ง!"

"เอาน่า...ไว้พี่รวยเมื่อไหร่จะเลี้ยงเราคืนบ้าง"

"อีกสิบปีคุณพี่จะรวยไหมคะ เงินเดือนนิดเดียวแถมยังเที่ยวเก่งซะขนาดนี้ รถก็ไม่มีขับ บ้านก็ยังต้องเช่าเขาอยู่"

"พูดจาโหดร้ายไม่ถนอมน้ำใจพี่เลย"

"แล้วคุณพี่เคยถนอมน้ำใจน้องไหมคะ"

"ก็บอกแล้วว่าทั้งหมดเป็นเพราะพี่ห่วง"

ณชาเบ้ปากใส่ก่อนจะยกถ้วยชาร้อนขึ้นจิบ

"พี่พูดตามตรงนะ ถ้าเราตกลงเป็นแฟนกันตอนนี้ อีกสัก...ห้าหกปีหรืออีกสิบปีเราค่อยแต่งกันก็ได้นี่นา ตอนนั้นพี่น่าจะมีพร้อมทุกอย่างแล้ว"

คนฟังชะงักมองอีกฝ่ายอย่างค้นคว้าแวบหนึ่ง พสินมีวิธีมองและพูดถึงเรื่องเหล่านี้ได้โดยที่ไม่ทำให้เธอรู้สึกอึดอัดหรือเกิดอาการขัดเขินใดๆ เลย เขาพูดขึ้นมาได้หน้าตาเฉยและฟังดูเรียบๆ เหมือนชวนคุยเรื่องปกติทั่วไปจนเธอไม่รู้สึกว่าโดนต้อนหรือกดดัน

จริงๆ แล้วพสินเป็นผู้ชายที่เรียกได้ว่าแทบไม่ได้มีอะไรเลยที่เธอไม่ชอบ ถ้าไม่นับเรื่องทรัพย์สินเงินทองของนอกกายที่เขามีค่อนข้างน้อย... ก็ถือได้ว่าเขาเป็นคนที่เข้ากับเธอได้ดีมากแบบที่ไม่เคยมีผู้ชายคนไหนทำได้เลยด้วยซ้ำ แล้วเธอกับเขาก็รู้จักกันมาตั้งแต่เด็ก รู้เบื้องหน้าเบื้องหลังและธาตุแท้กันและกันเกือบทุกอย่าง แล้วสิ่งที่เธอชอบที่สุดในตัวเขาก็คือ พสินนับเป็นคนเดียวที่เวลาอยู่ด้วยกันแล้วเธอไม่เคยเห็นเขาหยิบมือถือขึ้นมาโดยไม่จำเป็นเลย ในโลกส่วนตัวแล้วเขาไม่มีความติดโซเชียลมีเดียเลยสักนิดทั้งที่ตัวเองทำงานด้านไอทีและดิจิตอลมาร์เก็ตติ้งแท้ๆ

"ขี้โม้...ห้าหกปีนี่มันแป๊บเดียวเองนะคะ พี่พีทจะทันมีอะไรได้ยังไง"

"ดูถูกชะมัด"

"จริงๆ แล้วคุณพริ้งบอกว่าณชาไม่จำเป็นต้องแต่งงานกับผู้ชายที่

มีพร้อมทุกอย่างทางด้านวัตถุ เพราะณชาเองมีทุกอย่างครบหมดแล้ว แค่เลือกคนดีๆ ที่รักเราแล้วก็พร้อมจะดูแลเราก็พอ..."

"นั่นมันพี่ในอีกห้าหกปีชัดๆ เลย ว่าไหม"

"แน่ใจเหรอว่าถึงตอนนั้นจะเลิกตะลอนๆ เที่ยวต่างประเทศแล้วคอยอยู่ดูแลใครสักคนได้อย่างเต็มที่จริงๆ"

"ก็...พี่คิดว่าพี่ทำได้นะ"

ณชาเบ้ปากด้วยสีหน้ายิ้มๆ อย่างหมั่นไส้แกมไม่เชื่อถือเลยสักนิด

"งั้นก็รอดูเอาละกัน อีกตั้งนาน แต่ก่อนอื่น...เราน่าจะลองมาเป็นแฟนกันดูก่อน"

"ขอผู้หญิงเป็นแฟนได้ไร้ความโรแมนติกมากเลย..." ณชาประชด "ไม่ผ่านค่ะ ไม่เอา!"

"ปฏิเสธได้ใจร้ายชะมัด"

"ก็ตัวเองไม่น่ารักเองนี่นา ถ้าอยากได้ณชาจริงๆ พี่พีทต้องน่ารักกว่านี้นะ ไม่งั้นใครจะไปยอมใจอ่อนง่ายๆ"

"ถ้าพี่น่ารักกว่านี้เธอจะฝันถึงพี่ทุกคืนไหมล่ะ"

"ไม่รู้สิคะ เพราะตอนนี้ฝันถึงแต่เจสทั้งวันทั้งคืน ไม่ว่าหลับหรือตื่นก็เห็นแต่หน้าเขา ขนาดเมื่อคืน...เมาพับหลับไปยังฝันเห็นเขามาจุ๊บแล้วจุ๊บอีก แต่ดันสะดุ้งตื่นเพราะกำลังฝันหวานอยู่ดีๆ ก็ฝันว่าเชอรีลมากรี๊ดใส่หูดังมาก"

"เธอนี่...มโนเก่งสมกับแฮชแท็กที่ได้เลยนะ มิน่า...คุณพริ้งกับคุณโบว์ถึงปวดหัวจะเป็นจะตาย"

"นี่คงแอบไปเม้าท์กับคุณโบว์คุณพริ้งเรื่องณชามาสินะ"

อีกฝ่ายเงียบไม่ยอมตอบ ณชาเลยมองค้อนขวับหนึ่งแล้วหันไปยกมือโบกเรียกพนักงานให้มาหาที่โต๊ะ

"ขอโทษนะคะ ช่วยเอาครัวซองต์ไปอุ่นให้อีกทีได้ไหม มันเย็นจนแข็งไปแล้วอ่ะค่ะ"

"อะไร...เขาเพิ่งเอาไปอุ่นมาให้เมื่อกี้นี้ จะให้ไปอุ่นอีกแล้ว?" พสินโวยเบาๆ

"ก็มันเย็นชืดแล้วนี่นา ณชาชอบทานอุ่นๆ ร้อนๆ"

"งั้นทำไมไม่รีบกิน อุ่นแล้วเอามาวางทิ้งไว้จนมันชืดทำไม"

"จะให้กินรีบๆ ยัดๆ มันจะไปได้อารมณ์ยังไงล่ะคะ ก็ต้องค่อยๆ ละเลียด..." ณชาเถียงแล้วหันไปยิ้มหวานกับพนักงานที่ยืนรออยู่ "ช่วยเอาไปอุ่นให้ใหม่ด้วยนะคะ"

พนักงานรับคำแล้วยกจานใส่ครัวซองต์อัลมอนด์ของเธอเดินเข้าครัวไปอุ่นมาให้ หลังจากถามพสินว่าของเขาจะให้เอาไปอุ่นด้วยไหมแล้วชายหนุ่มส่ายหน้าปฏิเสธและตอบว่าไม่เป็นไร...

"เรื่องมากขนาดนี้เดี๋ยวเขาก็หมั่นไส้เอาหรอก มีหวังโดนเอาไปนินทาลงอินเตอร์เน็ตแน่"

"ช่างปะไร"

"นิสัยยย" พสินดุ "แทนที่เป็นคนดังแล้วจะพยายามทำตัวน่ารักให้ใครๆ ชื่นชม ดันทำตัวเยอะให้เขาด่า"

"แค่อุ่นครัวซองต์เอง มันไม่ได้แย่ขนาดที่เขาจะด่าจนเสียหายได้หรอกค่ะ ก็ณชาชอบกินขนมปังอุ่นๆ ร้อนๆ นี่นา แข็งๆ ชืดๆ แบบนั้นใครจะไปกลืนลง"

"ไม่เห็นมันจะแข็งตรงไหนเลย ก็ยังนุ่มดีอยู่" พสินว่าแล้วบิของตัวเองทาน

"แต่อุ่นแล้วรสชาติมันดีขึ้นนี่คะ"

"นอกจากแฮชแท็กขี้มโนแล้ว เดี๋ยวเธอคงได้ 'นางเอกครัวซองต์เรื่องเยอะ' เพิ่มอีกอัน ระวังเถอะ"

"ไม่เห็นกลัวเลย รู้ไหมคะ บางทีการเป็นดาราก็ควรมีความเรื่องมากในระดับพอดีบ้าง อย่างน้อยก็ทำเพื่อให้เป็นที่จดจำของคนอื่น แล้วณชาก็ไม่ได้เหวี่ยงอะไรน่าเกลียดซะหน่อย ก็ออกปากขอร้องเขาดีๆ พูดจา

เพราะๆ ยิ้มหวานๆ ให้เขา ยกมือไหว้ขอบคุณสวยๆ เพียงแต่ขอให้เขาอุ่นครัวซองต์หลายรอบหน่อยเท่านั้น แล้วณชาก็ตั้งใจจะให้ทิปเขาเยอะๆ เป็นค่าความเรื่องมากของตัวเองอยู่แล้วด้วย พี่พีทไม่ต้องห่วงหรอก"

พสินฟังแล้วกลอกตาใส่อย่างเอือมระอา

"ฟังนะคะ การที่ณชาเยอะใส่เขาแบบนี้ เขาจะได้จำแม่นไงว่าณชาเคยมาที่นี่ และขออุ่นครัวซองต์ไปสามรอบ"

อีกฝ่ายพยักพเยิดรับรู้อย่างหน่ายๆ โดยไม่พูดอะไรเลย

"พี่พีททำหน้าแบบนี้ใส่แปลว่าเบื่อณชาจนเลิกชอบแล้วล่ะสิ"

"ตอนนี้ยังหรอก แต่อีกไม่นานก็ไม่แน่"

"เฮอะ...เลิกชอบไปเลยก็ดี จะได้ไม่ต้องมาเป็นห่วงแล้วคอยย้ำเตือนเรื่องเจสอีก น่ารำคาญ" ณชากระแทกเสียงประชดแล้วเม้มปากอย่างขัดเคืองใจ

"ขอให้มันจริงเถอะ วันไหนพี่เลิกสนใจขึ้นมาจริงๆ เธอจะรู้สึกตอนเจสทำให้เสียใจเธอจะได้เศร้าแล้วเหงาตายไปเลย"

หญิงสาวฟังแล้วทำเป็นเบ้ปากรัวๆ เสมือนไม่แคร์...แต่ลึกๆ ก็ยอมรับว่าฟังคำพูดดังกล่าวทำให้สะเทือนใจและรู้สึกกลัวอยู่นิดๆ เหมือนกัน พสินอาจจะเป็นแค่คนเดียวในโลกก็ได้ที่รักและต้องการเธอเพียงคนเดียวอย่างแท้จริง หากต้องสูญเสียเขาไปเธอคงอดใจหายไม่ได้ และคงรู้สึกว่างเปล่าเกินบรรยาย

แล้วถ้าวันไหนที่เธอยอมรับว่าตัวเองหมดหวังและอกหักจากเจสอย่างสิ้นเชิงแล้ว อาจจะไม่มีใครสนใจไยดีเธอเลยก็ได้ เพราะเวลานี้ทุกคนต่างพากันเอือมระอากับเรื่องนี้เต็มทนแล้ว

"พี่ชาชา!"

ณชาชะงักกึกแล้วหันขวับไปตามเสียงเรียกอันคุ้นเคยดังกล่าวทันที

เธอแทบพ่นชาร้อนคำสุดท้ายที่เพิ่งจิบเข้าไปออกมาอย่างห้ามไม่อยู่เมื่อเห็นมาร์กี้กับลีโอวิ่งถลาตรงเข้ามาหาด้วยท่าทางตื่นเต้นดีใจ

"สองคนมาได้ไงเนี่ย!"

"มากับแด๊ดดี้กับเชอรีลครับ แด๊ดดี้นั่งอยู่ทางโน้นนน..." มาร์กี้ชี้ไปทางด้านหนึ่งของร้าน ณชามองตามจึงเห็นเจสกับเชอรีลนั่งอยู่ในมุมด้านนั้นจริงๆ

"เลาเห็นพี่ชาชาก่อนมาร์กี้อีก เลาเลยบอกแด๊ดดี้ว่าขอมาหาพี่ชาชาแป๊บนึง"

ตอนนั้นณชากับพสินเรียกเก็บเงินและกำลังจะออกจากร้านพอดี พอชำระเงินเรียบร้อยก็พากันเดินตามสองหนุ่มน้อยไปยังโต๊ะของเจสเพื่อกล่าวคำทักทายเขาตามมารยาท

"พอได้เจอเจสก็ดี๊ด๊าเก็บอาการไม่อยู่เลยนะ" พสินค่อนขอดอย่างอดไม่ได้

"แหงล่ะ ก็เค้ารักของเค้า"

คนฟังกลอกตาเบาๆ กับอาการลอยหน้าลอยตาด้วยความดื้อรั้นดันทุรังของอีกฝ่าย และยิ่งกลอกหนักกว่าเก่าเมื่อเผชิญหน้ากับเจสแล้วเห็นณชาหน้าบานจนหุบไม่ลง เสมือนลืมเลือนอารมณ์หม่นหมองตอนที่คร่ำครวญปรับทุกข์เรื่องเจสกับเขาเมื่อก่อนหน้านี้ไปหมดสิ้นแล้วกระนั้น

"บังเอิญจังเลย ดีใจนะคะที่ได้เจอพวกคุณที่นี่ มาเที่ยวพัทยาเหมือนกัน...ใจตรงกัน" ณชาพูดพลางยิ้มหวานให้เจสอย่างไม่สงวนท่าทีโดยไม่ลืมเผื่อแผ่รอยยิ้มดังกล่าวไปถึงเชอรีลที่ยิ้มให้เธออย่างสงวนท่าทีอยู่ตรงหน้า... "มิน่าล่ะ เมื่อคืนฉันฝันถึงคุณทั้งคืนเลยค่ะเจส แล้วก็ได้มาเจอกันที่นี่..."

เจสยิ้มให้เธออย่างสุภาพ "เรามากันตั้งแต่เมื่อวานแล้วล่ะครับ พวกคุณคงเพิ่งมาถึง"

"เราก็มาตั้งแต่เมื่อวานเหมือนกันค่ะ นี่กำลังจะกลับแล้ว พอดีพี่พีทมีงานด่วนเข้ามา ตอนแรกว่าจะค้างกันอีกคืน เพราะพรุ่งนี้ณชาไม่มีงาน แต่จะออกเช้าๆ ไปให้ทันพี่พีทเข้างานเก้าโมง"

"ถ้ายังไม่อยากกลับอยู่ต่อกับเราก็ได้ ให้เพื่อนคุณกลับไปก่อน แล้วคุณค่อยกลับพร้อมผมพรุ่งนี้"

"..."

"จะได้อยู่เป็นเพื่อนเด็กๆ ด้วย"

ณชาหันไปมองหน้าพสิน แต่แววตาเขาว่างเปล่าอย่างไร้ความเห็น

"พอดีผมมีนัดมาคุยธุระที่นี่ อาจจะไม่มีเวลาดูแลเด็กๆ มากนัก ถ้าคุณไม่รังเกียจที่จะอยู่ต่อเป็นเพื่อนเด็กสองคนนี้..."

"ถ้าแด๊ดดี้ไม่มีเวลาพาเราไปว่ายน้ำ ณชาจะได้พาไปแทนใช่ไหมครับ" มาร์กี้สอบถามผู้เป็นพ่อด้วยท่าทางจริงจังอย่างมีความหวัง พอเจสพยักหน้ารับ เด็กชายจึงหันไปบอกณชา "ณชาจะพามาร์กี้กับลีโอไปว่ายน้ำได้ไหมครับ"

"เอ่อ..."

"อยากอยู่ต่อก็อยู่สิ เธอก็ไม่ได้รีบกลับไปทำงานไม่ใช่เหรอ" พสินช่วยยุ

"งั้น..."

"เย้!" มาร์กี้กับลีโอพากันส่งเสียงร้องดีอกดีใจทั้งที่ณชายังไม่ทันได้พูดอะไร

ตอนเดินไปเอากระเป๋าสัมภาระที่รถกับพสิน เธอเลยโดนเขาแขวะตลอดทาง แต่หญิงสาวก็หาได้นำพาไม่...

"ก็พี่พีทเห็นไหมล่ะ ถ้าเขาไม่มีใจสักนิด...เขาคงไม่ชวนณชาอยู่ต่อด้วยหรอก เขาต้องคิดอะไรกับณชาอยู่บ้างแน่ๆ"

"น้องครับ พี่ก็เห็นว่าเขาแค่ชวนตามมารยาทเท่านั้นนะ อย่าคิดเข้าข้างตัวเอง"

"แต่การที่เขารู้ว่าณชาคิดยังไง... ถ้าเขาไม่ได้ชอบณชาเลย เขาต้องไม่อยากข้องเกี่ยวด้วยสิ แต่นี่เขากลับอยากให้ณชาใกล้ชิดกับลูกๆ เขา"

พสินกลอกตาอย่างอ่อนอกอ่อนใจ

"แล้วเธอคิดได้ยังไงกัน จะอยู่เป็นเพื่อนลูกเขาทั้งที่เขาพาผู้หญิงคนอื่นมาด้วย มีหวังได้เป็นข่าวน่าอายให้ต้นสังกัดเวียนหัวอีกรอบแน่ ดูไม่มีศักดิ์ศรีเอาซะเลย"

"ถ้าจะพูดขนาดนี้แล้วทำไมเมื่อกี้ไม่เบรกกันเลยล่ะ ดันมายุส่งให้ณชาอยู่ต่อกับเขาซะอีก!"

"ก็พี่เห็นตาเธอเป็นประกายเพราะอยากอยู่ต่อจนตัวสั่น เลยไม่อยากห้ามให้เสียอารมณ์"

"เปล่าซะหน่อยนะ ไม่ได้อยากอยู่จนตัวสั่นขนาดนั้น ถ้าปกติอาจจะใช่เพราะอยากอยู่กับเจส แต่นี่เขามีผู้หญิงคนอื่นอยู่ด้วย ณชาก็ไม่ได้เสียสติขนาดจะอยากอยู่ดูเขาสวีตกันให้ช้ำใจเล่นหรอก พี่พีทก็ดันมายุให้อยู่ต่อกับเขาไปอีก ณชาเลยสับสนไปหมดจนตอบตกลงไปแบบงงๆ!"

พสินถอนหายใจเฮือกกับการโดนโยนความผิดให้หน้าตาเฉย แล้วระหว่างนั้นก็มีโทรศัพท์สายหนึ่งโทรเข้ามาที่มือถือของเขา เป็นสายจากเจมี่ ณชายืนมองเขาคุยสายกับเจมี่อยู่ข้างรถด้วยสีหน้าตกตะลึงเล็กน้อย พอเขาวางสายเธอจึงรีบถามด้วยความหวาดระแวงแกมสงสัยจนลิ้นรัว

"เจมี่โทรมาทำไมคะ"

"คอมฯ เขามีปัญหา เลยวานให้พี่เข้าไปช่วยดูหน่อย"

"เจมี่คอมฯ มีปัญหา?"

"ก็เขาบอกว่างั้น"

"ท่าทางเหมือนเขากับพี่พีทคุ้นเคยกันดีจังนะคะ ไปสนิทกันตอนไหน"

"ก็ตั้งแต่ตอนเธอแนะนำให้พี่รู้จักแล้วไปนั่งกินข้าวด้วยกันไง"

"เคยเจอกันแค่สองสามครั้งเนี่ยนะ...ไม่เห็นรู้เลยว่าแอบติดต่อกัน

เป็นส่วนตัวแบบนี้ด้วย"

"จะเคยเจอกี่ครั้งก็ถือเป็นเรื่องปกติที่จะติดต่อกันแบบนี้ เพื่อนเธอก็เหมือนเพื่อนพี่นั่นแหละน่า หรือพี่กับเจมี่ต้องรายงานเธอทุกครั้งที่ติดต่อกัน?"

"เปล่าค่ะ!" ณชากระแทกเสียงใส่อย่างขุ่นเคือง "แล้วที่ว่าคืนนี้เจอกัน...นั่นแปลว่าพี่พีทจะไปดูคอมฯ ให้เขาที่ห้องเหรอคะ"

"อื้อ"

"คิดได้ไงเนี่ย!" ณชาอุทานอย่างตกใจ "ถ้าไปหาเจมี่ดึกๆ ดื่นๆ มีหวังเสร็จเขาแหงๆ"

"คิดไปเรื่อย"

"อย่าบอกนะว่าเคยไปมาบ่อยจนชินแล้ว"

"บ้า ยังไม่เคย...เธอคิดมากอะไรเนี่ย"

"ไม่ได้คิดมากนะคะ พี่พีทไม่รู้จักเจมี่รึไง เขาแอบชอบพี่พีทอยู่ด้วยนะรู้ไหม"

"เจมี่ชอบพี่?"

"ก็เวลาณชาเล่าเรื่องพี่พีทให้ฟัง เขาจะทำท่าสนใจยังไงไม่รู้ แล้วก็ถามนั่นถามนี่ตลอด สงสัยเพราะเห็นพี่พีทดูซื่อๆ แล้วก็ใจดีไม่เหมือนผู้ชายที่เขารู้จักส่วนใหญ่ล่ะมั้ง แต่พี่พีทก็รู้ว่าเจมี่เจ้าชู้มากขนาดไหน เขาก็มักจะปิ้งแล้วหว่านเสน่ห์ใส่ผู้ชายไปทั่วง่ายๆ แบบนี้แหละ"

"นิสัยไม่ดีเลยนะณชา พูดจาว่าร้ายเพื่อนตัวเองลับหลังแบบนี้"

"ณชาก็แค่เป็นห่วงพี่พีท เพราะรู้ว่าตอนนี้เจมี่เขาเห็นว่าพี่พีทเป็นของแปลกใหม่น่าสนใจ เป็นเหมือนของหวานน่าลิ้มลอง ถ้าไม่ระวังตัวล่ะก็...พี่พีทเสร็จเขาแน่ๆ!"

"ทำไม ณชาหึงพี่เหรอ"

"เปล่าค่ะ ก็บอกว่าเป็นห่วง!"

"พี่เป็นผู้ชาย จะต้องมาห่วงอะไร ถ้าไม่ได้หวงก็ไม่ต้องพูดมากหรอก"

ณชาทำหน้าง้ำ "ยังไงก็อย่าไปที่ห้องเจมี่ตอนกลางคืนดีกว่านะคะ มันไม่ปลอดภัย ณชาไม่เคยเห็นผู้ชายคนไหนเข้าห้องเจมี่แล้วกลับออกมาได้อย่างบริสุทธิ์ผุดผ่องดังเดิมเลยสักคน"

"แล้วใครบอกว่าตอนนี้พี่บริสุทธิ์ผุดผ่อง ดูถูกกันชะมัด"

ณชาถลึงตาแยกเขี้ยวใส่ "อย่าบังอาจเอาประสบการณ์พื้นๆ บ้านๆ กระจอกๆ ของพี่พีทมาเทียบกับสิ่งที่จะได้จากสาวฮอตอย่างเจมี่เด็ดขาด มันคนละชั้นกันเลย"

"รู้ได้ไงว่าพี่กระจอก แล้วรู้ได้ไงว่าประสบการณ์เจมี่ไม่ธรรมดา"

"..."

"อย่าบอกว่าเธอกับเจมี่เคย...อย่างที่คนเขาเม้าท์กัน"

"ไม่ใช่ย่ะ ณชากับเจมี่ไม่ใช่เลสเบี้ยน ณชาแค่เคยได้ยินตอน..."

"ได้ยินตอน...?"

"ก็ตอนที่เจมี่..." ณชาอึกอักหน้าแดง "โอ๊ยยย...จะตอนอะไรก็ช่างเถอะ อย่าถามเลย สรุปพี่พีทไม่ควรไปที่ห้องเจมี่ตามลำพังตอนดึกๆ ดื่นๆ เข้าใจไหม"

"ยิ่งพูดแบบนี้ก็ยิ่งอยากลอง เห็นแบบนี้พี่เป็นคนชอบความท้าทายนะ" พสินจงใจแกล้งยั่วโมโหเธอ "แล้วยิ่งมาดูถูกว่าประสบการณ์ของพี่มันพื้นๆ บ้านๆ กระจอกๆ พี่ยิ่งอยากพิสูจน์ตัวเองเข้าไปใหญ่ จะดูซิว่าระหว่างพี่กับเจมี่ใครจะแน่กว่ากัน"

"เออ! งั้นก็ตามใจเลยค่า! เชิญไปลองให้เต็มที่เลย!" ณชาขึ้นเสียงอย่างโมโห "ในเมื่อเตือนแล้วไม่ฟัง มีอะไรเกิดขึ้นก็อย่ามาโอดครวญละกัน ถ้าเสร็จเจมี่แล้วหลงรักเขาหัวปักหัวปำจนโงหัวไม่ขึ้น แต่โดนเขาขยี้แล้วเขี่ยทิ้งแทบไม่ทันเหมือนดอกไม้ริมทางล่ะก็ ณชาจะหัวเราะเยาะให้ฟันร่วงคอยดู จะไม่ช่วยแล้วก็จะไม่สงสารสักนิดเลยด้วย!"

พสินมองคนขี้โมโหยิ้มๆ เขารับรู้ได้ว่าภายใต้ความหงุดหงิดนั้นมีความห่วงใยอยู่ด้วยเต็มเปี่ยม

บทที่ 3
เมื่อคืนฝันดี วันนี้ฝันร้าย

ณชามีโอกาสทำตาหวานและพูดเสียงเจ็ดเสียงแปดใส่เจสได้แค่ไม่เท่าไหร่ก็ต้องแยกจากเจส เพราะหลังออกจากร้านอาหารที่บังเอิญมาเจอกันแห่งนั้นแล้ว เจสก็พาเธอไปเช็กอินเข้าห้องพักที่โรงแรม แล้วฝากให้เธอดูแลลูกๆ แทน ส่วนเขาก็ควงซูเปอร์โมเดลสุดฮอตไปคุยธุระสำคัญอย่างสบายใจเฉิบเพราะหมดห่วงกังวลเรื่องลูก

"นี่เขาเห็นฉันเป็นพี่เลี้ยงเด็กรึไงเนี่ย ถึงได้ทำแบบนี้ ใจร้ายชะมัดเลย!"

"ใครใจร้ายเหรอซับบบ" ลีโอในชุดว่ายน้ำที่กำลังสวมรองเท้าเตรียมออกจากห้องพักหันไปเงยหน้าขึ้นถามณชา

"แด๊ดดี้เธอน่ะสิ หลอกให้พี่มาดูแลพวกเธอ แล้วตัวเองก็หนีไปสวีตกับเชอรีลหน้าตาเฉย ร้ายกาจสิ้นดี"

"แด๊ดดี้เจสใจดีมากกก ไม่ได้ร้ายซะหน่อย พรุ่งนี้ก็ไม่ต้องไปโรงเรียนด้วย แด๊ดดี้ใจดีให้หยุดเรียนหนึ่งวัน"

"เพราะแด๊ดดี้เจสไปสวีตกับแฟน เธอเลยเสียใจที่ไม่ได้เป็นแฟนแด๊ดดี้เจสใช่ไหม"

"ช่ายยย...อกหักดังเป๊าะเลย!" ณชาทำเสียงเซ็ง ถอนใจเฮือก

"พี่ชาชาไม่ต้องเฉียใจนะ เดี๋ยวเลาหาแฟนให้เอง ไปหากันที่ฉะวั่ยน้ำก็ด้ายยย"

ความปรารถนาของลีโอทำให้ณชายิ้มหมั่นไส้ แล้วจึงกลอกตาทำหน้าเซ็งขณะเปิดประตูพาเด็กๆ ออกจากห้องพัก "โตขึ้นพวกเธออย่าเจ้าชู้เหมือนแด๊ดดี้นะ มันไม่ดี"

"ถ้ามันไม่ดีแล้วทำไมเธอถึงชอบแด๊ดดี้เจสแล้วก็อยากเป็นแฟนด้วยล่ะ"

"..."

"ทำไมไม่ชอบพี่พีทล่ะ พี่พีทใจดีม้ากมากกก...แล้วก็พาเราไปสวนสัตว์ดั้วะ แด๊ดดี้ยังไม่เคยพาไปสักครั้งเลย"

"เธอว่าพี่ควรชอบพี่พีทมากกว่าแด๊ดดี้เธอเหรอ"

"ก็พี่พีทชอบเธอ พี่พีทบอกมาร์กี้ว่าอยากแต่งงานกับณชา แต่แด๊ดดี้ไม่ได้ชอบเธอและไม่ได้อยากเป็นแฟนเธอ แต่ว่าแด๊ดดี้ชอบเชอรีลกับใครอีกก็ไม่รู...เยอะแยะไปหมด"

คำพูดรู้ดีอย่างแสนซื่อจนน่าเอ็นดูของมาร์กี้ เหมือนกับตั้งใจจะเตือนสติจนณชารู้สึกราวกับถูกแทงใจดำ นั่นสินะ...ทำไมเธอถึงไม่รักคนที่เขารักเธอแทนที่จะมัวเสียเวลาปักอกปักใจอยู่กับคนที่ไม่ได้แคร์หรือรู้สึกรู้สาอะไรกับเธอเลยแบบนี้

ระหว่างที่อยู่ตรงสระว่ายน้ำ มีคนเข้ามาขอถ่ายรูปกับณชาและเด็กๆ อยู่สองสามราย พร้อมทั้งขออนุญาตนำรูปที่ได้โพสต์ลงโซเชียลมีเดีย ซึ่งณชาก็ไม่ได้ขัดข้องแต่ประการใด จนกระทั่งในช่วงบ่ายหลังจากเธอพาเด็กๆ ขึ้นจากสระว่ายน้ำและทานกลางวันกันเรียบร้อย เธอก็ได้รับสายจากบุรัสกร อีกฝ่ายโทรมาเหวี่ยงเรื่องที่รู้ว่าเธออยู่กับลูกๆ ของเจสที่พัทยา อีกทั้งยังรู้ด้วยว่าเจสพาเชอรีลมาที่นี่ด้วย

"แล้วเธอบอกคนที่มาขอถ่ายรูปแบบนั้นจริงๆ เหรอณชา ที่ว่าเจส

ชวนเธอมาเที่ยวกับครอบครัวเขา และตอนนี้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเจสกำลังไปได้ดี!?"

"เอ่อ...ก็ไม่ถึงขนาดนั้นนะคะ หนูแค่บอกว่า...หนูมาพัทยากับเจสและหนูเข้ากับลูกๆ เขาได้ค่อนข้างดี ความสัมพันธ์ของเราก็เป็นแบบ...เรื่อยๆ"

"ณชา!"

"ขาาา..."

"นี่เธอเสียสติไปแล้วรึไง ทำไมไม่รู้จักเข็ดจักหลาบเสียที ลืมตาตื่นซะทีเถอะแม่คุณ เธอเห็นที่เขาเอารูปเธอกับเด็กๆ ไปโพสต์นั่นไหม คนแชร์ไปเม้าท์เธอเสียๆ หายๆ กันสนุกปากยกใหญ่ ดูถูกดูแคลนสารพัดเหมือนเธอเป็นแค่ผู้หญิงถูกๆ ไม่มีค่า แถมยังเอารูปเจสกับเชอรีลไปทำมีมแซะเธอเต็มอินเตอร์เน็ต จนตอนนี้มันลามไปถึงเพจเม้าท์ดารา ที่สำคัญ...แฮชแท็กขี้มโนของเธอมันกลับมาติดเทรนด์ทวิตเตอร์อีกแล้วไปดูซะนะ!"

"ขนาดนั้นเลยเหรอคะ..."

"มันยิ่งกว่านั้นเสียอีกย่ะ เพราะเธอโดนกระหน่ำด้วยแฮชแท็กใหม่ล่าสุดเรียบร้อยแล้ว #พี่เลี้ยง20xx น่ะตอนนี้ติดเทรนด์มาคู่กับอันเก่าเลย!"

"โหยยย"

"นี่มัวแต่เลี้ยงลูกให้เขางกๆ จนไม่มีเวลาเช็กเรื่องตัวเองเลยรึไง เธอเป็นดาราประสาอะไร เคยเห็นคุณค่าที่ฉันพยายามลงทุนปลุกปั้นเธอมาแทบตายบ้างไหมฮึ ฉันอยากจะบ้าตายกับเธอจริงๆ หัดรักศักดิ์ศรีตัวเองเสียบ้างเถอะแม่คุณ รู้ไหมว่าทุกคนเป็นห่วงเธอมากขนาดไหน!"

"โธ่ คุณโบว์คะ หนูรักศักดิ์ศรีจะตายไป เพียงแต่ว่าตอนนี้หนูแค่รักเจสมากกว่า..."

"ยายเด็กโง่ ทำไมโง่ๆๆๆๆ อย่างนี้เนี่ยฮะ เธอเป็นโรคจิตรึไง ถึงได้ชอบวอแวแต่ผู้ชายที่ไม่เคยสนใจเธอตลอดเลย!" บุรัสกรตวาดลั่นอย่าง

เหลืออด "แล้วถ้าเธอยังไม่คิดจะแก้ไขเรื่องนี้ล่ะก็ ฉันจะหาวิธีจัดการเองละนะ แล้วอย่ามาหาว่าฉันใจร้ายละกัน!"

"เอ่อ...แล้วคุณโบว์จะทำยังไงคะ"

"ไม่ต้องรู้หรอก รอดูเอาเอง!"

เสร็จจากคุยสายกับบุรัสกร...หญิงสาวผู้เป็นเจ้านายสายตรงของเธอแล้ว ณชาก็ต้องคอยรับสายจากเพื่อนรุ่นพี่ในแก๊งชะนีสายแข็งไม่หยุดหย่อน โดยเฉพาะเพชรพริ้ง ที่โทรมาเอาเรื่องเธอถึงสามรอบติดๆ กัน รอบแรกหล่อนอาละวาดราวกับเสียสติใส่เธอไม่ยั้ง รอบสองเบาลงหน่อย แต่พอรอบสามก็เหมือนนึกอะไรได้แล้วโทรมาวีนอีกที ก่อนจะวางสายเพราะมีงานเข้า

พอวางสายจากเพชรพริ้ง ณชาก็ทิ้งตัวลงบนโซฟาพร้อมกับถอนหายใจเฮือก ยังไม่มีอารมณ์จะไล่เช็กข่าวตัวเองตอนนี้ เธอจึงนอนมองเพดานห้องพลางคิดไปเรื่อยเปื่อย ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่าทำไมถึงได้เป็นคนดื้อด้านดันทุรังแบบนี้ แต่จะว่าไป...เธอก็ไม่ได้รู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวอะไรมากมายเพราะเจสอย่างที่ควรจะเป็น อาจเพราะชาชินกับการที่เห็นเขาควงผู้หญิงไม่ซ้ำหน้า โดยที่ไม่เคยคิดจะเห็นเธอเป็นอะไรที่มากเกินกว่าคำว่า 'เพื่อนของเจมี่' จนเธอเองก็เริ่มสับสนแล้วเหมือนกันว่า สรุปตอนนี้เธอต้องการอะไรจากเจสกันแน่...

ปรากฏว่าคืนนั้นเจสโทรศัพท์มาถึงณชาเพื่อจะขอร้องให้เธอช่วยดูแลลูกๆ ต่อจนถึงพรุ่งนี้เช้า เพราะคืนนี้เขาจะกลับดึกเนื่องจากมีปาร์ตี้ แม้จะข่มใจตอบเขาไปเสมือนยินดีช่วยด้วยความเต็มใจอย่างยิ่ง แต่ครั้นพอวางสายแล้วเธอก็ต้องรีบหาที่ระบายอารมณ์ ด้วยการโทรศัพท์ถึง 'จิรวดี' ...เพื่อนรุ่นพี่คนหนึ่งในกลุ่ม

"มันแย่มากจริงๆ นะคะ ถ้าคิดจะทำแบบนี้แล้วเขาหอบลูกๆ มาเป็น

ภาระด้วยทำไมไม่ทราบ เพราะถ้าไม่บังเอิญโชคดีมาเจอพี่เลี้ยงจำเป็นอย่างหนูเข้า เขาจะเอาลูกไปฝากไว้ที่ไหนตอนตัวเองไปแรด รบกวนพี่ดีดี้ไปบอกแซคให้ช่วยด่าพี่ชายเขาเรื่องนี้ให้ด้วยนะคะ!"

"ที่รัก...ใจเย็นๆ ก่อน สิบนาทีที่ผ่านมาเธอเอาแต่เหวี่ยงเรื่องเจสแบบไม่หยุดหายใจเลย พี่กลัวเธอขาดใจตาย"

"ก็หนูโมโห เป็นพี่ดีดี้จะโกรธไหมล่ะคะ หน็อยยย...นึกแล้วเชียวว่ามันแปลกๆ ที่อยู่ดีๆ ก็ใจกว้างชวนหนูอยู่เที่ยวต่อด้วย ทั้งที่ปกติมองข้ามหัวไปมองข้ามหัวมา ที่แท้ก็หลอกมาใช้ประโยชน์!"

"อุ๊ยตาย...ณชา ดูเหมือนว่าเธอจะตาสว่างขึ้นนิดๆ แล้วนี่นา"

"ไม่ต้องทำเสียงดีใจขนาดนั้นหรอกค่ะ หนูไม่ได้ตาสว่างซะหน่อย แต่ที่ด่าๆ อยู่นี่เป็นแค่อารมณ์ชั่ววูบเพราะกำลังโกรธ เพราะใจจริงหนูก็ยังอยากได้เขาอยู่เหมือนเดิมนั่นแหละ"

"ยายเด็กบ้า!"

"ก็เมื่อกี้เขาบอกนี่นา ว่าถ้ากลับกรุงเทพฯ ไปแล้วจะให้ของขวัญพิเศษกับหนูชิ้นหนึ่งเป็นการขอบคุณ พี่ดีดี้ก็รู้ว่าของขวัญจากเจสน่ะโรแมนติกแค่ไหน คราวที่แล้วที่หนูช่วยทำให้เจมี่ยอมรับน้องๆ ได้ เจสก็ตอบแทนด้วยการให้แหวนกับสร้อยเพชรกับหนูชุดหนึ่ง เป็นคอลเล็กชั่นรูปหัวใจด้วย แถมยังสลักชื่อย่อหนูไว้อีกต่างหาก คิดดูสิคะ...เขาใส่ใจหนูขนาดนี้แล้วจะไม่ให้หนูมโนได้ไง"

"นี่ แต่ตอนนี้เขากำลังหลอกให้เธอช่วยดูลูก ส่วนเขาก็ไปแรดกับผู้หญิงคนอื่นนะ แล้วคืนนี้สองคนนั้นก็นอนห้องเดียวกันชัวร์"

"ไม่จริง!"

"อย่าหลอกตัวเอง ถ้าไม่เชื่อเธอก็ไปสืบดูสิ เขาต้องนอนด้วยกันอยู่แล้วแหละ"

"แต่หนูถามมาร์กี้กับลีโอแล้ว สองคนนั้นบอกว่าเมื่อคืนพวกเขานอน

กับเจส เชอรีลไม่ได้นอนด้วย"

"โถถถ...เด็กสองคนนั้นหลับลึกจะตายยย หัวถึงหมอนก็หลับปุ๋ยยาวถึงเช้า พอลูกหลับเจสก็คงย่องไปหาผู้หญิง แล้วที่หลอกเธอมาดูลูกให้ก็เพราะคืนนี้เขาอยากอยู่กับเชอรีลอย่างสบายใจไม่ต้องกังวล"

"พี่ดีดี้จะตอกย้ำให้หนูเสียใจทำไมเนี่ย"

"บอกกี่ครั้งแล้วว่าเพราะพี่ไม่ชอบที่เธอมโนหลอกตัวเองไม่เลิก"

"อันที่จริง...ถ้าลองพิจารณาอย่างมีเหตุผล คืนนี้เจสกับเชอรีลเขาก็ต้องนอนห้องเดียวกันอยู่แล้วนี่นา แล้วหนูต้องรู้สึกอะไรกับเรื่องนี้ด้วยหรือคะ"

"ต้องรู้สึกสิยะ!" จิรวดีแหวเสียงดัง "ผู้ชายที่เธอรักไปนอนกับผู้หญิงอื่นเธอควรรับไม่ได้แล้วก็เทเขาซะ!"

"แต่เขายังไม่ได้เป็นอะไรกับหนูนี่นา เขาก็ย่อมมีสิทธิ์เต็มที่ที่จะไปมีอะไรกับใครก็ได้..."

ปลายสายพึมพำหาสวรรค์ พระเจ้า และสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างอ่อนใจ "งั้นก็แล้วแต่เธอละกันจ้ะแม่คนสวยใจกว้างงง...กว้างเป็นแม่น้ำ ทะเล และมหาสมุทร!"

"เอาเป็นว่า...ขอหนูรอดูของขวัญพิเศษจากเจสรอบนี้ก่อนได้ไหมว่าเขาจะให้อะไร ถ้าเป็นสิ่งที่ไม่มีอะไรให้มโนต่อได้เลย...หนูก็จะหยุด"

คนปลายสายถอนหายใจใส่ดังเฮือกใหญ่ "ไม่ต้องทำมาพูดดีเลยณชา เธอก็พูดแบบนี้ทั้งปีทั้งชาติ เพราะต่อให้เจสเลือกโดนัทห่วยๆ มาให้เธอกล่องหนึ่ง เธอก็หาเหตุผลกากๆ มามโนเข้าข้างตัวเองจนได้น่ะแหละ"

"พี่ดีดี้เนี่ย...ปากร้ายเหมือนกันนะคะ สงสัยติดเชื้อมาจากสามี"

"ไม่ใช่ย่ะ!" จิรวดีแหวตอบเบาๆ "นี่ฟังนะ เจสเขาแค่เอ็นดูเธอเหมือนเป็นลูกสาวคนหนึ่งเท่านั้น เจสอายุมากกว่าเธอตั้งกี่ปีนับนิ้วดูแล้วเธอก็เป็นเพื่อนรักของเจมี่ด้วย แซคบอกว่าเขาเคยถามเจสเกี่ยวกับ

เรื่องของเธอหลายครั้ง ซึ่งพอถูกถามเจสก็จะโมโหทุกที เขาไม่ชอบให้ใครพูดถึงความสัมพันธ์ของเธอกับเขาในเชิงชู้สาว เพราะเธอเป็นเพื่อนเจมี่ มันเลยทำให้เขาลำบากใจ"

"..."

"ช่างเถอะ พี่ย้ำไปก็คงไม่เกิดประโยชน์อะไรขึ้นมา เพราะยังไงเธอก็คงปิดหูปิดตาไม่ยอมรับฟังคำเตือนใครอยู่ดี แต่ปัญหาคือ...การที่เธอปล่อยให้ตัวเองมีข่าวเสียหายอย่างวันนี้ออกมาอีก ทั้งที่เพิ่งถูกปลดออกจากละคร พี่ว่าคุณโบว์คงไม่ยอมอยู่เฉยต่อไปแน่ เธอเตรียมตัวรับมือการแก้ไขสถานการณ์ของคุณโบว์ไว้ให้ดีเถอะณชา!"

เช้าวันต่อมาขณะณชาพาเด็กๆ ออกจากห้องเพื่อไปทานอาหารเช้าตอนเก้าโมง เมื่อเดินผ่านห้องข้างๆ ซึ่งเธอทราบว่าเป็นห้องพักของเชอรีล เจสก็เปิดประตูออกมาพอดี ร่างสูงใหญ่ของเขาสวมเสื้อเชิ้ตสีอ่อนปล่อยชายเสื้อออกนอกกางเกง และสวมกางเกงขายาวสีดำ ผมสีน้ำตาลเข้มค่อนข้างยุ่ง และเขาก็ดูยับเยินไปทั้งตัว ทว่าสภาพไม่เรียบร้อยดังกล่าวกลับทำให้เจสดูมีเสน่ห์ร้อนแรงเกินธรรมดาอย่างน่ากลัว

ตอนที่ชะงักฝีเท้าหยุดมองเขา ณชาต้องบอกตัวเองให้ตั้งสติไว้ ในขณะที่เด็กชายตัวป้อมทั้งสองต่างพากันส่งเสียงทักทายผู้เป็นพ่อดังเจี๊ยวจ๊าวจนเขาต้องรีบปรามให้เบาเสียงลง เพราะเชอรีลยังหลับอยู่

"จะไปทานข้าวกันเหรอครับ"

"ค่ะ"

"ลูกลงไปหาอะไรทานกับณชาก่อนนะ แด๊ดดี้อาบน้ำเสร็จจะรีบตามลงไป" เขาบอกลูกๆ แล้วเงยหน้าขึ้นยิ้มกับณชาพลางพยักหน้าให้หญิงสาวอย่างสุภาพอีกครั้ง เสมือนไม่รับรู้ถึงสีหน้าตกตะลึงอึ้งงันอย่างปรับอารมณ์ไม่ทันของเธอเลย "ฝากเด็กๆ ด้วยนะครับ เดี๋ยวผมตามไป"

หญิงสาวพยักหน้าเงียบๆ ด้วยท่าทีเรียบเฉยอย่างข่มใจ รีบจูงมือเด็กๆ เดินผละไปอย่างรวดเร็ว เธอรับรู้ได้ว่าเจสเดินตามหลังมาติดๆ เพราะห้องพักของเขาอยู่ติดกับห้องเชอรีล แต่เธอไม่ได้หันไปมองอีกเลย ทั้งที่รู้แก่ใจดีอยู่แล้วว่าอะไรเป็นอะไร ทว่านี่นับเป็นครั้งแรกที่เธอได้เห็นกับตาตอนเขาอยู่กับผู้หญิงคนอื่นอย่างเป็นส่วนตัว ความรู้สึกตื่นตระหนกที่บอกไม่ถูกทำให้เธอมึนงงเล็กน้อย เธอรักเขาและหวงแหนเขา ชอบคิดไปเองมาตลอดว่าเขาเป็นของเธอ ทั้งที่จริงเจสไม่เคยเป็นของเธอเลย...

ตอนที่ลงมาสมทบที่ห้องอาหารเช้าของโรงแรม เจสพอจะรู้สึกได้ว่าณชาโกรธ แต่เขาก็แสร้งทำเป็นไม่รับรู้ เขาพอจะเข้าใจได้ว่าเธอต้องรู้สึกแย่อยู่แล้วที่มาพบว่าเขาอยู่กับผู้หญิงอื่นทั้งคืน โดยทิ้งลูกๆ ให้เธอเป็นคนดูแลอย่างเห็นแก่ตัว อย่างไรก็ตาม...เขาไม่เคยรู้สึกผิดต่อณชามาก่อนเลยจนกระทั่งวันนี้

ภายนอกแล้วณชาไม่ได้ดูมีอะไรเปลี่ยนไปเลยเมื่ออยู่ต่อหน้าเขา เธอยังคงมองเขาด้วยแววตาหลงใหลชื่นชมอย่างเต็มไปด้วยความปรารถนาอย่างเปิดเผย แต่ลึกๆ แล้วเขาก็รู้สึกได้ว่ามีบางอย่างแปลกไป แต่เขาไม่เคยใส่ใจเธอมากพอที่จะวิเคราะห์ได้ว่าสิ่งที่ผิดสังเกตนั้นคืออะไร

"เด็กๆ ซนมากไหมครับ คุณคงลำบากน่าดู"

"ก็ไม่ซนเท่าไหร่หรอกค่ะ แต่ทะเลาะกันเกือบตลอดเวลาเลย"

"ขอโทษจริงๆ นะครับที่ผมรบกวนมากขนาดนี้"

"ไม่ได้รบกวนอะไรเลย ก็คุณจำเป็นจริงๆ นี่คะ แล้วอีกอย่างฉันก็สนิทกับลูกๆ คุณดีมากด้วย พวกแกสนิทกับฉันยิ่งกว่าคุณหรือแฟนคุณด้วยซ้ำ ไม่ต้องเกรงใจนะคะ"

ยิ้มหวานๆ ของณชาทำให้เจสชะงักไปเล็กน้อย เขาเกือบจะคิดว่าเธอจงใจพูดจาประชดประชันและทำท่ากระด้างแข็งขืนอย่างที่ไม่เคยทำกับเขา

มาก่อน แต่พอพิจารณาจากสีหน้าและแววตาเธออย่างชัดเจนแล้ว เขาก็รู้สึกว่าไม่น่าจะใช่ ดวงตากลมโตเป็นประกายสดใสของเธอยังคง...แสดงออกว่าเขาคือสุดยอดปรารถนาของเธอ บางทีการคิดเข้าข้างตัวเองแบบนี้ก็ทำให้เขากระอักกระอ่วนอยู่ไม่น้อย

ชายหนุ่มยอมรับว่าลำบากใจถึงขั้นรู้สึกไม่ดีที่ณชารู้สึกกับเขาแบบนั้น ทั้งที่เธอเป็นเพื่อนสนิทของเจมี่...ลูกสาวของเขา แต่สิ่งที่เขาทำได้ก็แค่เพียงการวางเฉยต่อความต้องการของเธอ ภาวนาเงียบๆ ให้เธอเลิกคิดอะไรเกินเลยกับเขาโดยเร็วที่สุด เจสไม่เคยรังเกียจที่เธอคิดแบบนั้นกับเขา ไม่ได้ตะขิดตะขวงใจที่เธออายุน้อยกว่ามาก อีกทั้งเธอยังเป็นผู้หญิงที่น่ารัก จิตใจดี มีความเปิดเผยจริงใจ แล้วยังเป็นคนมีอารมณ์ขันด้วย แต่เขาไม่อยากคิดอะไรเลยเถิดกับผู้หญิงที่เป็นเพื่อนกับลูกสาวตัวเอง เจสคิดว่ามันเป็นเรื่องที่น่ารังเกียจ

ระหว่างนั้นมีสายจากบุรัสกรโทรเข้ามา ณชาโดนบ่นจนหูชาอยู่ห้านาที และคงจะนานกว่านั้นมากแน่ๆ หากอีกฝ่ายไม่โดนตามไปเข้าห้องประชุมด่วน พอเธอวางสายจากเจ้านายแล้วถอนหายใจออกมายาวๆ เจสก็เอ่ยขึ้น

"ผมเห็นข่าวแล้ว ตอนนี้คุณโอเคใช่ไหม"

ณชาเลิกคิ้วเล็กน้อยเมื่อเห็นเจสแสดงความสนใจเรื่องส่วนตัวของเธออย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เขาอาจจะกำลังรู้สึกละอายใจก็ได้ที่หลอกให้เธอมาช่วยดูแลลูก ส่วนตัวเองก็ไปเริงรักกับหญิงอื่น...ณชาคิดในใจดังนั้น แล้วก็ยิ้มหวานปานจะหยดให้เขาด้วยความยินดีอย่างไม่มีฟอร์ม..."ดีใจจัง คุณเพิ่งเคยถามแบบนี้เป็นครั้งแรก นึกว่าคุณไม่เคยรู้เรื่องอะไรของฉันเลยเสียอีก"

"แซคโทรมาเล่าให้ฟังตั้งแต่เมื่อวานน่ะครับ" เขาเฉลย แต่หาได้ทำให้คนฟังเกิดความผิดหวังจนหัวใจเหี่ยวแฟบไม่ เธอยังคงมองเขาด้วยดวงตาเป็นประกายสดใส

"ไม่ต้องห่วงนะคะ ฉันโอเคดีทุกอย่าง เมื่อคืนยังฝันดี...ฝันถึงคุณอยู่เลย"

"ฝันว่า...?"

"ฝันว่าจุนโฮมาหาฉันที่คอนโดฯ ค่ะ...หมายถึงไอดอลเกาหลีที่ฉันติ่งอยู่น่ะ" หญิงสาวอธิบายพลางยิ้มอ่อน ตอนนี้เธอติดความเป็นติ่งเกาหลีมาจากเพื่อนรุ่นพี่ในแก๊งชะนีสายแข็งนิดหน่อย "แล้วทีนี้...จุนโฮก็จูบฉันและขอมีอะไรด้วย แต่ทั้งที่ฉันเลิฟจุนโฮมาก แต่กลับปฏิเสธเขาแล้วบอกว่าฉันทำแบบนั้นไม่ได้จริงๆ เพราะฉันมีผู้ชายที่ฉันรักอยู่แล้ว...จริงๆ ในฝันเมื่อคืนก็ไม่มีคุณโผล่มาหรอกนะคะ แต่ฉันแค่อยากจะบอกว่าแม้แต่ในฝันฉันยังแคร์คุณถึงขนาดนั้นเท่านั้นแหละ"

เจสมองหน้าเธอแบบอึ้งงันไปเลย ก่อนจะขยับตัวพลางกระแอมกระไอเบาๆ เหมือนเสียอาการไปนิดๆ ณชาแอบขำในใจ เชื่อว่าที่เป็นแบบนี้น่าจะเป็นเพราะเมื่อคืนเขาเหนื่อยมากและนอนน้อย ด้วยปกติเจสไม่เคยแสดงความรู้สึกออกมาให้เธอเห็นง่ายๆ

"แล้ว...ที่คุณโดนถอดจากละครไปสองเรื่อง และอาจจะมีปัญหาอื่นตามมาอีก แสดงว่าเรื่องของผมมันกระทบกับงานของคุณมากจริงๆ คุณคิดว่า...เราควรแก้ปัญหาเรื่องนี้ยังไงดี ส่วนหนึ่งมันเป็นความผิดผมที่เคยขอให้คุณเข้ามาช่วยเหลือเรื่องเจมี่กับมาร์กี้ลีโอ ในขณะนี้ปัญหาของผมหมดไปแล้วแต่คุณกลับต้องมาลำบากเพราะข่าวที่มาพัวพันกับผมอยู่ ถ้ามีอะไรที่ผมพอจะช่วยได้..."

ณชาแอบยิ้มในใจที่เห็นว่าเจสสุภาพเกินกว่าจะด่าเธอตรงๆ ว่าทั้งหมดนี้ล้วนเป็นความผิดเธอที่ชอบมโนหลอกตัวเอง ในเมื่อใจเขาเองก็ต้องคิดอยู่แล้วเพียงแต่ไม่พูดออกมาตรงๆ ว่า...ต่อให้เธอมีเรื่องพัวพันหรือมีเหตุให้ต้องเจอเขากับลูกๆ ทุกวันวันละสิบรอบ แต่ถ้าเธอไม่เก็บไปมโนเป็นตุเป็นตะแล้วเอาไปพูดหรือโพสต์ลงโซเชียลมีเดียในทำนองนั้นให้คนพากันแซะด้วย

ความหมั่นไส้แกมสมเพช เธอก็คงไม่ต้องเจอปัญหาอะไรเลย แต่นี่เธอทำตัวเองทั้งนั้น...

"ไม่ต้องเป็นห่วงค่ะ ฉันแก้ปัญหาเรื่องนี้เองได้"

"แต่การที่โดนถอดจากบทนางเอกไปแล้วสองเรื่อง ความเสียหายมันไม่น้อยเลยนะครับ"

"จริงๆ แล้วเรื่องแรกที่โดนถอด ฉันเองก็ไม่ได้อยากได้บทนั้นเท่าไหร่หรอกค่ะ เพราะตั้งแต่มีข่าวออกมาว่าฉันจะเล่นเรื่องนั้น แฟนนิยายเขาก็พากันแอนตี้ว่าฉันไม่เหมาะที่จะรับบทนี้ โดนถอดไปก็ดีแล้ว"

"งั้นเหรอ...แต่การจะหาใครมารับบทอะไรในแต่ละครั้ง มันคงสมจริงทุกอย่างยากพอสมควรนะครับ"

ณชาพยักหน้า "อย่างเรื่องล่าสุดของฉันที่ออนแอร์อยู่ โดนด่าอย่างหนักว่าข้อมูลในละครไม่เป๊ะ แต่จริงๆ หลายจุดคนทำสคริปต์เขาเขียนมาเป๊ะแล้ว แต่ตอนถ่ายผู้กำกับเขาไม่เอามันก็ต้องเปลี่ยน ซึ่งหลายๆ ปัจจัยมันก็ควบคุมได้ยาก"

"แล้วอีกเรื่องที่คุณโดนถอดไปล่ะ คุณไม่เสียดาย?"

ณชาไหวไหล่เบาๆ ทำสีหน้าให้เขารู้ว่าเธอก็ไม่ได้แคร์สักเท่าไหร่ "ก็ไม่เชิงว่าไม่เสียดาย ฉันชอบบทนั้นมากนะ แต่การต้องเล่นเป็นบทผู้หญิงที่อายุมากกว่าตัวเองห้าปี แถมยังเป็นคนฉลาดและนิสัยดีแบบนางเอกเรื่องนั้นบอกตามตรงว่าฉันไม่มั่นใจเลย"

เจสเลิกคิ้วเล็กน้อยก่อนจะพยักหน้าเป็นเชิงรับรู้ยิ้มๆ

"นางเอกเป็นสาวไฮโซที่เกิดมาในครอบครัวผู้ดี มีหน้ามีตาในสังคมและมีพร้อมไปหมดทุกอย่าง ครอบครัวอบอุ่น เรียนเก่งอย่างน่าชื่นชมมาตั้งแต่เด็ก เป็นนักเรียนทุน และเป็นนักวิจัยที่จบมาจากมหาวิทยาลัยระดับท็อปเท็นของโลก เธอไม่เคยเชื่อเรื่องผี แต่อยู่ๆ ก็มากลายเป็นคนเห็นผีที่ต้องคอยให้ความช่วยเหลือผี แต่เธอไม่สามารถพูดเรื่องนี้กับใคร

ตรงๆ ได้ เพราะตัวเองเป็นนักวิทยาศาสตร์...บอกตามตรงว่าฉันจินตนาการตัวเองเป็นผู้หญิงแบบนั้นไม่ออกเลย นอกจากจะไม่มีอะไรเหมือนเขาแล้ว ตอนนี้ฉันยังเรียนไม่จบปริญญาตรีด้วยซ้ำ แถมยังขาดเรียนบ่อยและไม่ค่อยตั้งใจเรียนด้วย นี่โดนผู้ปกครองโทรมาด่าทุกวัน เมื่อกี้ก็เพิ่งโดนไปหมาดๆ หาว่ามัวติดผู้ชายจนลืมการเรียน..."

ชายหนุ่มฟังแล้วหลุดขำออกมาอย่างไม่ตั้งใจ ก่อนจะรีบพึมพำขออภัยเธอที่เขาเสียมารยาท "ผมไม่ได้ตั้งใจจะหัวเราะเยาะนะครับ ขอโทษด้วย"

"ไม่เห็นเป็นไรเลย ไม่ต้องคิดมากหรอกค่ะ ฉันตั้งใจพูดเรื่องตลกให้คุณขำอยู่แล้ว" เธอบอกด้วยรอยยิ้มที่หวานยิ่งกว่าเดิม แม้จะรู้ว่าการทอดสะพานจนเกินงามมักทำให้ผู้ชายดีๆ ขยาดมากกว่าจะชอบแล้วก้าวข้ามมา แต่เธอก็จะทำ

"แต่ฟังดูแล้วน่าเสียดายบทเรื่องนั้นนะ คุณไม่ชอบรับบทอะไรที่มันท้าทายความสามารถแบบนั้นหรอกหรือครับ"

"ชอบค่ะ แต่บางทีก็รู้สึกว่ามันท้าทายเกินไป"

เจสยิ้มพลางพยักหน้า ก่อนจะหันเหความสนใจไปที่เด็กๆ เพราะไม่มีประเด็นที่จะคุยกับณชาต่อไปแล้ว

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)